ALIŞIN BURADAYIZ

Belma Fırat

öykü

Belma Fırat

Alışın Buradayız

öykü

ALIŞIN BURADAYIZ

Belma Fırat

NotaBene Yayınları

ALIŞIN BURADAYIZ

Belma Fırat

Editör: Ayşe Akaltun
Kapak Tasarımı: Can Kaya
Dizgi: Seda Belen

Baskı ve Cilt: Hermes Tanıtım Ofset Baskı Hiz. Kağ. Ltd. Şti. Sertifika No: 14847
Büyük Sanayi 1. Cad. No: 105 İskitler / ANKARA Tel: 0.312 384 34 32

1. Baskı
2014
Ankara

ISBN : 978-605-9020-27-5

www.notabeneyayinlari.com ● facebook.com/NotaBeneYayinlari ● twitter.com/NotaBeneY
© Renas Yayıncılık Matbaacılık Filmcilik Reklam Yazılım Donanım Bilişim San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez (Ankara): Bankacı Sok. 18/1 Çankaya /Ankara Tel: 312 417 05 44
İstanbul Büro: Hamalbaşı Sk. Üstündağ İş Merkezi No:14/123 Galatasaray/İstanbul Tel: 212 244 31 61
Sertifika No: 18074

ALIŞIN BURADAYIZ

Belma Fırat

ADA GENÇ

Belma Fırat

1969'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde ekonomi, Boğaziçi Üniversitesi'nde felsefe okudu. Öğrenciliği sırasında ODTÜ Oyuncuları bünyesinde tiyatro ve dramaturji çalışmalarında bulundu. İlerleyen yıllarda; yaratıcı yazarlık, edebiyat ve felsefe ile ilgili atölye ve seminerlere katıldı. altzine.net, Galapera Fanzin ve 14 Şubat Dünyanın Öyküsü'nde çeşitli öyküleri yayımlandı. 2012 yılında Kaos GL'nin "Mor" temalı Kadın Kadına Öykü Yarışması'nda üçüncülük, 2014 yılında "Bir Mücadeledir Aşk" temalı yarısmasında ise birincilik ve Aligül'e Sevgiler Jüri Özel Ödülü'nü aldı. altkitap.net O Yaz: *2013 Yazına Kurmaca Bakış*, Notabene Yayınları *Direniş Öyküleri*, Ithaki Yayınlari *Gio Ödülleri 2013 Seçilmiş Öyküler* Yitik Ülke Yayınları *Göç Öyküleri* ve kendiyayinlari.com *Kadınlı Erkekli* öykü seçkilerinde birer öyküsü ile yer aldı.

İçindekiler

Alışın

Buradayım 9
İki Uçurtma 16
Ayna 25
Motorcu 30
Karasevda 37
Damardan 42
Kırmızı 46

Buradayız

Duygudaşlık Terörü 53
Konser 63
Hanımefendi 73
Ağaç 78
Hırsız 83
Şişe 92
Anlam 96

ALIŞIN

Ayhan'a

Buradayım

Gökkuşağı rengi bayraklarla çepeçevre kuşatılmış Taksim Meydanı'nda, kalabalığın arasında kendine zorlukla yer açarak Zafer Anıtı'na doğru ilerlemeye çabalıyor.

Çiftler de gelmiş. Düz çiftler. Normaller... Ne diyorum ben, ne? Ağzından bir küfür kaçırmış gibi dudaklarını ısırıyor. Birkaç haftadır internet sitelerinden yapmakta olduğu yalapşap okumalar esnasında beyninin içine tekmili birden hücum ederek arapsaçına dönen kavram yığınını zihninde evirip çevirerek, düşünce silsilesini yeniden bir düzene sokmaya çalışıyor.

Baştan alalım. Hetero-normatifler... Yani cinsel kimlik ve cinsel yönelimi bakımından... Hayır öyle değil, atanmış cinsel kimlik. Daha doğrusu doğumda atanmış... Pipin varsa erkeksin demek mesela. Evet, burası problemli. Diyelim ki, tıbbi otorite ve devlet tarafından, salt cinsel organlarına bakılarak verilmiş olan kimlikle rahat hissetmiyorsun kendini. Burada sorun olabilir, oluyor da... Bir de tabii yönelim meselesi var. Bireyin cinsel yönelimi... Bu durumda, kimlik ve yönelimine göre; heteroseksüel, eşcinsel, biseksüel, travesti, transseksüel, aseksüel, interseks falan olabilirsin... Bir de tabii muhtelif sıra dışı cinsellikler var. Fetişler... Bilumum sapkınlıklar. Sapmalar, normalden... Öyleyse bütün bunlar nereye gidiyor? Hepsini toplarsan... Hatta çarp, böl, karesini, karekökünü, küpünü al mesela. Ne oluyor o zaman? Queer mi olunuyor? Yani artık bunları tek tek isimlendiremeyecek kadar

çoğalttığımızda; sınıflamanın, tanımlamanın anlamını yitirdiği noktada bir kavram olarak queer'e mi gidiyoruz?

Evet, meseleyi doğru tarif ettiğimi varsayarsam... Bu durumda, matematiksel olarak şöyle formüle edebilirim: Hetero-normatif devrimci birey x, queer'e doğru giderken... Queer'e yakınsarken ya da queer'leşirken diyelim; bir cinsel özgürlük mücadele fonksiyonu tanımlarsam - o da devrimin D'sinden D(x) olsun mesela - limiti ne olur? Geri zekâlı! Bunca eylemin, hengâmenin arasında, çimlerde, çadırlarda o kadar calculus çalıştın da bir işe yaradı sanki. Neyse... Şöyle düşüneyim: Birey kararlı ve ödün vermez bir devrimciyse eğer... O zaman... Ancak, devrimci mücadelede limit olmaz, olmamalı. Bu durumda diyebilirim ki, cinsel özgürlük mücadelesinin queer'de limiti sonsuzdur.

Yani,

Şık oldu. Bak hocam, finalde böyle sorsaydın hayatta çakmazdım. Bulup da soramıyorlar ki yaratıcı bir soru... Mesela, heteroseksüeller de queer olabilir mi? Hetero-normatif olmayan heterolar... Normla başı dertte olanlar. Sınırlarda yaşayanlar, marjinaller, deliler, sakatlar, göçmenler, yabancılar... Neydi o şarkı? Nous sommes des étrangers... Des sans-papiers... Evet, Quasimodo ve çingeneler de... Kafa kâğıtsız, kimliksiz olanlar... Peki, o zaman devrim fonksiyonumuzu daha geniş çapta düşünelim... Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik. Paris Komünü, Gezi Komünü... Exile... Evet, neydi? Çadırlarından atılanlar mesela ya da yerlerinden sürülenler, sınırlardan dışarı, kentsel dönüşüm, Sulukule, Fener-Balat ahalisi, yani TOKİ konutlarına tıkılanlar ve yekten sokağa atılanlar, sans domicile, evsiz... Avcılar'daki translar, Meis Sitesi'ndekiler, Bayram Sokak... Ve ne talep ediyorlar, talep ediyorsunuz... Talep ediyoruz, nous te demandons...

"Susma Haykır Eşcinseller Vardır."

Zafer Anıtı'nın çevresi inim inim inliyor. Kafası karmakarışık bir halde, itiş kakışın ortasında oradan oraya sürüklenirken bir yandan da göstericilerin ellerindeki dövizlerin üzerini okuyor.

Genel Ahlak kimin Ahlakı

DÖN-ME-YİZ!

Aşk Aşk Hürriyet, Uzak Olsun Nefret

Gezi Ruhu da gelmiş. Her Yer Taksim Her Yer Direniş, Homofobik Değil Tomafobiğim... Süper! Bir ayda olanlara bak. Bana olanlara. Hepimize... 31 Mayıs Cuma sabahından 30 Haziran Pazar'a...

"İster misiniz?"

Birileri döviz uzatıyor: Anne Özür Dilerim Ben de Geyim.

Mahcup başını sağa sola sallıyor:

"Yok, ben almayayım."

Henüz dolaptan çıkmaya cesareti olmayan eşcinsellere takındığı anlayışlı ifadeyle gülümseyip geçiyor, pankartları dağıtan incecik delikanlı. Soruyor kendi kendine, dolapta mıyım ki ben? Ne zamandır?

"Sonra bulurum ben sizi baba."

Baba mı dedi? Delikanlı üflesen uçacak gibi. Elindeki dövizleri dağıtmak üzere, uzun çevik bacakları ile dönüp karışıyor kalabalığın arasına. Baba dediği adama bakıyor. Orta yaşlı. Kır saçları ve hafif göbeğine karşın epeyce benziyorlar. Ağabeyini desteklemek için gelmiş olan sekiz dokuz yaşlarındaki öteki oğlunun elini sıkı sıkı tutuyor kalabalıkta yitirmemek için. Sonra teyzeler... Dolaptan çıkanların, çıkabilenlerin aileleri...

Az ötede bir dalgalanma oluyor. Kalabalık yarılıyor. Delikan-

lının elinde kalan son dövizler de kapışılıyor. Drag Queen'ler... Direnişin-O-Biçimi! İkiye ayrılan kalabalığın oluşturduğu koridordan meydana havalı bir giriş yapıyorlar. Bir anda, bugüne kadar sadece filmlerde gördüğü karnavalesk sahnelerde bulunabilecek türden bir hercümercin, şaşalı büyük bir gösterinin, göz alıcı bir serginin ortasında buluyor kendini. Çığırından çıkmış dekolte elbiseler, parıltılı taçlar, geniş kenarlı fiyonklu şapkalar, gösterişli kabarık saçlar, kocaman küpeler, rengârenk makyajlar, takma kirpikler, platformlu ayakkabılar, deri eldivenler... Kırbaç? Evet, resmen kırbaç var birinin elinde. Panayır yeri gibi ortalık. Tam bir cümbüş. Ve "kadın!"... Ama ucuz, ama klas hiç fark etmez. Çok çok "kadın" her şey. Hele bir tanesi var ki... Başında, üzerine rengârenk çiçeklerin serpiştirildiği yeşil tülden bir türban ve toprak renkleriyle tamamladığı tuvaletiyle adeta bir sanat eseri. Ya da yemyeşil, kozasını örmekte olan ince uzun bir tırtıl. Kelebek mi olacak?

Sonra yanı başındaki hatuna takılıyor gözü. Başındaki kelebekli tacına. Sarı kâkülleri gözlerinin içerisine dökülüyor. Omzuna asılı plastik şeffaf çantasının içerisinde "Diren Ayol" dövizi görünüyor. Kalçasını ve bacaklarını saran beyaz lasteks pantolonunun altında, parıltılı dore sandaletlerinin içerisindeki siklamen pembesi ojeli, pedikürlü ayaklarına bakıyor hayretle. Kaç numaradır ki bu ayaklar?

Kadın, pembesi ojelerine kıyasla birkaç ton koyu olan cep telefonundan mesajlarını karıştırmayı bırakıp, bir yabancı tarafından uzun uzun incelenmekte olan insanların önsezisiyle bir anda kaldırıyor başını:

"Ne o şekerim hiç mi lubunya görmedin?"

Kalınca sesin çıktığı boğazına takılıyor gözü. Tam ortasındaki çıkıntıya. Utanıyor başını önüne indiriyor.

Gördüm galiba... Gezi'de. Bir apartman boşluğuna sığınmış,

iki büklüm kıvranırken... Gözlerim kapalıydı. Yanıyordu. Kalın sesli biri vardı. Boğulurcasına öksürürken anlamadığım bir şeyler söyleyip duruyordu. Sonra bir serinlik hissettim göz kapaklarımın üzerinde. Fıf fıs diye sıktıkça serinlik aşağı, çeneme doğru yol yol olmuş akıyordu. "Talcit bu," dedi, "şimdi geçer." Sonra gözlerimi açtığımda... Ama... Kadın bu! Çok güzeldi... "Affedersiniz," dedim. Kumral saçları karmakarışık omuzlarında. Kehribar rengiydi gözleri. İçinde kahverengi benekler. Tıpkı bir leopar deseni gibi. Çöl sıcaklarını düşündüm...

"Neyin var manti?"

Manti ben mi oluyorum? Ne demek manti... O da böyle demişti gözlerime solüsyonu sıkarken...

"Dur be manti..."

"Ağbi," dedim öksürüklerimin arasından. "Ne dedin? Anlamadım. Gözüm... Yanıyor." Çünkü sesi öylesine kalındı ki...

Kelebek taçlı kadına bakıyor. İnsan hiç tanımadığı birine açılmak ister mi? Konuşmak... Anlatmıyor hiçbir şey çünkü bu da başka bir limit meselesi, insanlar arası mesafelerle ilgili. "Affedersiniz." diyebiliyor sadece. Umutsuzca arkasını dönüp insan selinin arasında ilerlemeye devam ediyor... Bu kalabalıkta imkânsız... Geldiği varsayımı altında –ki orası da şüpheli... Birazcık olasılık biliyorsam... On binlerce kişi arasında nasıl? Bulamam. O kadar çok kadın, kumral kadın var ki... El ele kadınlar...

Yüzüne baktım...

"Affedersiniz," dedim. Gülümsedi.

"Hiçbir şeysiz mi çıktın şekerim?" dedi, boynundaki fuları çıkarıp verdi.

"Al bununla korunursun."

Adem elması! Biraz fazla baktım galiba. Çıplaktı çünkü boynu. Affedersiniz, affedersin...

"Ay pardon."

Genç bir kız özür dileyerek ayağını geri çekiyor. Kumral uzun saçlı. At kuyruklu. Ama balıketi. O incecikti... Ve uzun boylu, narin... Kadının shakira poposuna takılıyor gözü. Sevgilisinin eli belinde, sıkı sıkı sarılmış. Arada öpüşüyorlar. Elinde olmadan sevgiliyi inceliyor. Gencecik delikanlının yüzüne bakıyor. Yakışıklı. Gözlerinin yeşili güneş gözlüğünün ardından açık seçik görünüyor. Üzerinde hafif dökümlü beyaz kolsuz bir atlet. Giysisinin kapatamadığı derin bir yara izi fark ediyor koltuğunun altına doğru. Gözleriyle izleri takip ederek kumaşın dökümlü kısmından içerisine bakıyor. Koyu pembe bir cerahat halinde uzayıp, göğüs kafesini çepeçevre saran kalın ize. Mora çalıyor. Belli ki daha tam iyileşmemiş. Kestirilen uzuvları nereye atarlar çöpe mi? Üzüntü ve şaşkınlık arası karmakarışık duygularla bakıyor genç adamın yüzüne. Amerikan tıraşı sapsarı saçlar, hokka burun, çıkık elmacık kemikleri, yanakları şeftaliye çalan bembeyaz bir ten... Nasıl kıymış bu güzelliğe. Ne diyorum ben! Ne? Sarsılıp kendine geliyor. Ne isterse yapar. Mutlu işte, mutlu! Beyaz atletini çekmiş üstüne. Kasketini takmış. Memelerini saklamak için kamburunu çıkarmış arkadaşlarının arasında nasıl da parlıyor. Gülüyor, göğsünü gere gere sevgilisine sarılıyor, öpüyor. Bana ne oluyor ki. Ne oluyor, ne oluyorum! Ne arıyorum burada? Onur yürüyüşü, LGBT hakları için, evet, tamam... Tabii, hepimiz yürüyelim. Ben de yürürüm, yürüyorum. Ama ben... Ben ne yapıyorum burada?

"Neredesin Aşkım"

"Buradayım Aşkım"

Sonra apartmandan dışarı fırlayıp deli gibi koşmaya başladım. Elimde kucağıma bırakıp gittiği fular. Yine gaz atarlarsa diye...

"Neredesin aşkım?"

Ve nihayet yürüyüş başlıyor.

Kararsızlık içerisinde kalakalıyor yerinde. Neden bilmiyor. Dudakları kitleniyor, boğazında düğümleniyor sözcükler. Yavaşça bir adım geriye atıyor. Bir yanda kurulan barikatlar, atılan sloganlar, göğüs göğüse çarpışanlar... Bütün eylemciler, hep birlikte...

Meydanı terk etmek üzere dönüp arkasını yürürken... Limit diyor kendi kendine.

Limit: x, q'ya giderken D(x) = ?

Duruyor, gerisin geri yüzseksen derecelik bir dönüş yapıyor ve başlangıç noktasındaki hetero-normatif x konumundan queer'e doğru devrimci bir adım atarak, limit mücadelesi içerisindeki kalabalığa karışıyor.

Nerdesin aşkım?

İki Uçurtma

Güneşli bir 23 Nisan sabahı,
Çocukların töreninde karşılaştık ilk.
Hemen ısındık birbirimize.
İplerimiz dolandı birbirine,
düğüm oldu,
renklerimiz karıştı,
bütün oldu
ve koptuk gittik sonsuzluğa doğru.

5-A sınıfından içeri palas pandıras girdi Ayla. Yerine oturdu, hızla çantasını karıştırmaya koyuldu. Yatmadan önce defalarca kontrol etmişti çıkartmalar ve o güzel kokulu silgiyi yerleştirip yerleştirmediğini. Gizli bölmede duruyorlardı işte. Hemen çıkardı. Şeffaf ambalajın içerisinde başına pembe kurdele bağlamış uzun sarı saçlı dört tane Barbie çıkartması. Bir de kokulu şeker pembesi silgi. Paketi yok. Kırtasiye dükkânında annesiyle rafların arasında dolaşırken, hızla ambalajından çıkarıp çaktırmadan cebine indirmişti. Zevkle inceledi malzemelerini. Yanındaki sıraya baktı. Bahar henüz yok. Çıkartmaları özenle onun sırasının üzerine koydu. Sonra sıraların arasında itişen kakışan oğlanlara, yerlere dökülüp

saçılan malzemelere baktı, vazgeçti. Çıkartmaları ve silgiyi kendi sırasının içine yerleştirdi, gözünü kapıya dikti. Al bak sana ne getirdim. Çıkartma ister misin? Bak bu Barbieler aynı sana benziyor, dayanamadım aldım. Vermesem mi? Beğenmezse... Ya o da aynısından aldıysa?

Zilin kulak zarını patlatırcasına çalan tiz sesiyle kendine geldi. Hâlâ gelmedi. Hasta mı acaba? Sınıfın kapısı açıldı, heyecanla çarpmaya başlayan kalbi Tülay Öğretmen'in "Günaydın" sesiyle eski ruhsuz, solgun ritmine döndü.

"Çocuklar, bugün yarınki kutlama için uçurtmalarımızı yapıyoruz. Getirdiniz mi, çıkartmalarınızı?" Sınıftan hep bir ağızdan cevap geldi "Eveeet." Dudaklarını ısırdı Ayla, gözünü kapıya dikti. Mutlaka gelir, gelmeli. "Peki çocuklar, birazdan malzemelerinizi dağıtmaya başlıyorum. Kızlara pembe, oğlanlara mavi kâğıt ve her birinize biri uzun biri kısa iki çıta vereceğim. Buradaki kutuda da renkli kâğıt şeritler var. Kuyruğunu istediğiniz renklerden yapıp, uçurtmalarınızın üzerine çıkartmalarınızı yapıştıracaksınız. İsteyen dileklerini yazıp, resim de çizebilir. Hadi bakalım. Dün derste yaptığımız çizimlere bakarak güzel güzel yapın uçurtmalarınızı. Yardım isteyen beni çağırsın."

Tülay Öğretmen, tek tek sıraları dolaşıp malzemeleri dağıtmaya başladığında sınıfın kapısı açıldı. Bir kız çocuğu nefes nefese sınıfa daldı. "Özür dilerim öğretmenim." Geldi işte. Küçük pembe lastik ayakkabılar, yürürken bir sağa bir sola neşeyle dans eden ponponlu beyaz çoraplar telaşla ilerlediler Ayla'nın yanındaki sıraya. Kuş cıvıltısına benzeyen müzikli bir ses çıktı ağzından, "Günaydın." dedi.

"Al bakalım kâğıdını, bak tam zamanında yetiştin. Beş dakika daha geç kalsaydın vermeyecektim. Bir daha sınıfıma geç kalmak yok ona göre."

Tülay öğretmen tatlı sert azarladıktan sonra Bahar'ın masasının üzerine bırakıverdi gerekli malzemeleri. "Ayla, bunlar da senin." Ayla öğretmeninin sırasının üzerine bıraktığı uçuk pembe uçurtma kâğıdına baktı. "Başka renk yok mu öğretmenim?" "Başka yok güzel kızım. Söyledim ya oğlanlarınki mavi, kızlarınki pembe." "Ben de mavi alsam o zaman?" "Ama sayıya göre aldık. Ne yapalım öteki türlü tartışma çıkıyor. Çocuklar dediğimi duydunuz mu? Sakın kâğıdınızı buruşturmayın, yırtmayın. Yenisi yok ona göre." Tülay Öğretmen, öğrencilerinin arasında en çalışkanı olan Ayla'nın hayal kırıklığı içerisindeki yüzüne sevgiyle baktı. Teselli etmek istercesine, "Hem bak bunun rengi ne kadar güzel. İstersen uçurtmanın kuyruğunu sevdiğin başka renkleri kullanarak yaparsın tamam mı evladım." dedi. Ayla cevap vermedi. Başını önüne eğdi. "Evet," diye atıldı Bahar: "Pembe en sevdiğim renk." Sonra öğretmenin yaptırdığı çizimlere bakmak için defterini aranmaya koyuldu.

Ayla hafif çekinerek kısacık saçlı kirpi gibi başını arkadaşının sırasına doğru uzattı. "Yardım edeyim istersen." "Ah, ne iyisin, teşekkür ederim." diye yanıtladı Bahar. Ayla'nın esmer küçük elleri pembe kâğıdı kavradı. "Hadi cetvelini ver bana da ölçelim." Bahar'dan cetveli aldı, gerekli noktaları işaretledi. "Hadi sen buradan kes, ben de bu çubukları tutturayım." Bahar çıkartmalarını gösterdi. "Önce bunları üzerine yapıştırayım da." Ayla'nın hemen aklına arkadaşı için almış olduğu ve sırasının altına koyduğu Barbie'li çıkartmalar geldi. Önceden hazırlamış olduğu cümleleri aradı, heyecandan bulamadı. Yoktular. Bir süre daha bekledi. Sözcükler yardıma gelmedi. Çıkartmaları sessizce uzatıp, atkuyruklu, pembe kurdeleli küçük bir meleğe benzettiği arkadaşının sırasının üzerine koydu.

"Aaa, ne kadar da güzel ama benim vardı."

"Olsun bunları da yapıştırırsın."

" Ben de benimkilerden vereyim sana o zaman."

" İstemem sağ ol. Ben bebekli süslü şeyleri sevmem."

" Neden aldın peki?"

" Ben aslında iki çeşit istedim, bir tane de Spiderman'li ama almadı annem."

" Sen de Spiderman çıkartması alsaydın o zaman."

"Boş ver. Ben çok da meraklı değilim çıkartmaya. Hem böyle iki çeşit daha güzel olur senin uçurtman."

Sonra kokulu silgiyi de uzattı koydu Bahar'ın avucuna. Bahar burnuna götürdü. Kokladı.

"Ne kadar da güzel kokuyor bu silgi."

"Evet, güzel kokuyor ama senin saçların kadar güzel değil."

Donakaldı Ayla. Nasıl da söyledi. Bir anda fırlayıverdi sözcükler ağzından. Önüne baktı. Sıranın altından eteğini çekiştirdi. Nefret ediyordu bu etekten. Bahar kıpkırmızı kesildi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı sessizce ve anladı Ayla'nın neden kendi uçurtmasını bir türlü yapmadığını.

Tam o sırada Tülay öğretmen başlarına dikildi. "Kızım, neden hala başlamadın uçurtmana." Bahar heyecanla araya girdi, "Bana yardım ediyordu öğretmenim." "Kızım, herkes kendi işiyle uğraşsın, bak yarın sabah törende uçuracaksınız uçurtmalarınızı. Yetişmezse üzülürsünüz sonra."

Tülay öğretmen, Bahar'ın solundaki sırada oturan ve karalama yapmakta olan oğlana baktı. "Peki, sen Berkin? Sen neden başlamadın bir türlü?" "Dükkânlarda daha güzelleri satılıyor. Hem bu kâğıtlar küçük, fazla uçmaz bu uçurtmalar. Babam bana daha büyüğünü alır." "Kesinlikle izin vermem bilesin." diye sert bir sesle azarladı Tülay Öğretmen. "Yarın başka uçurtma getiren olursa

yırtar atarım haberiniz olsun. Burada hem eğleniyoruz, hem öğreniyoruz. Uçuracağımız uçurtmalar, bizim yaptığımız uçurtmalar olacak. Kendi çabamızın, emeğimizin ürünü olacak. İçine umutlarımızı, hayallerimizi katıp öyle uçuracağız uçurtmalarımızı. İsterseniz bu gece yatağınızda bir dilek dileyin, ya da daha iyisi yazın uçurtmalarınızın üzerine."

Bahar, Berkin'in önündeki koyu mavi, henüz hiç el değmemiş kâğıda baktı. Bir anda gözleri parladı. Elini sırasının altına uzattı, defterinden bir parça kâğıt kopardı. İçine hızlıca bir not yazıp Berkin'in sırasına doğru gizlice uzattı.

Kâğıdını Ayla'nınkiyle değiştirmek ister misin?

Berkin notu açtı, okudu. Şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle Bahar'a baktı. Altına çabucak cevabını yazıp kâğıdı geri uzattı.

Manyak mısın kızım sen? Peki ne vereceksin karşılığında?

Bahar kâğıdı açtı, okudu. Cevabını yazdı ve el çabukluğu ile yan sıraya kaydırdı.

Hani geçen gün eteğimin altına bakmak istemiştin ya...

Berkin bunun bir şaka olup olmadığını anlamak istercesine Bahar'ın yüzüne baktı. Ciddiyetini gördü ve hızlıca cevabını yazıp geri uzattı.

Yetmez. Herkes benimle dalga geçecek. Donunu da indirirsen olur.

Bahar yanıtı okudu. Kıpkırmızı kesildi. Dönüp Ayla'ya baktı. Oyalanarak önündeki çıtaları ölçüp biçiyor, işaretliyor, bir türlü pembe kâğıdı eline almıyordu. İçinde bir fırtına koptu. İndiremem ben külotumu. Kararsızlık içerisinde tekrar dönüp yan tarafa arkadaşının sırasına baktı. Ama uçurtması olmazsa dileği de olmayacak... Kararını verdi, boğazına batan yumruyu çözdü, hızlıca kalemini eline alıp cevabını çabucak yazdı.

Peki, ama önündeki Spiderman çıkartmalarından da vereceksin.

Terden sırılsıklam olan avucunun içine cevabını yerleştirip yeniden yan tarafa uzattı. Berkin cevabı okudu. Anlaştık anlamına gelecek şekilde başını salladı ve son kez yazdı:

Tuvalete gitmek için izin istiyorum. Arkamdan gel.

Bahar, olumsuz bir baş işareti ile önce kâğıtları değiştir dercesine Ayla'nın sırasını işaret etti. Berkin öfledi ve eğilip iki sıra öteye Ayla'ya seslendi:

"Ayla, uçurtma kâğıdını benimkiyle değiştirmek ister misin?"

Sınıfta bir kahkaha koptu. "Ne lan oğlum kız mısın sen," diye bir ses duyuldu. "Kim o salak!" diye yerinden fırladı Berkin. Tülay Öğretmen araya girdi. "Susun bakayım. Oğlum, niye değiştirmek istiyorsun kâğıdını?" Berkin bir an duraladı. "Öğretmenim kuzenimin doğum günü, uçurtmayı ona hediye olarak yapmaya karar verdim." diye aklına ilk gelen bahaneyi uydurdu. Tülay öğretmen sımsıcak gülümsedi. "Ne güzel bir düşünce bu Berkinciğim. Ancak unutma, yarın çarşıdan alınmış bir uçurtma ile gelirsen kabul etmem." Berkin utanarak başını önüne eğdi. "Ben uçurmayacağım uçurtma, arkadaşlarımınkini seyrederim." Öğretmen Berkin'in başını okşadı, "Peki evladım," dedi ve Berkin ile Ayla'nın kâğıtlarını değiştirdi.

"Öğretmenim tuvalete gidebilir miyim?"

"Bak ama doğru dürüst başlamadın bile. Bu gidişle yetişmeyecek uçurtman. Git ama çabuk ol."

Berkin ağır ağır yerinden kalktı. Gitmekle kalmak arasında, kararsız adımlarla kapıya doğru yürüdü.

"E hadisene oğlum. Koş! Çabuk gidip geliver."

Berkin kapıyı çekip çıkar çıkmaz Bahar parmağını kaldırdı. "Öğretmenim çok susadım. Uçurtmam bitti. Dışarı çıkabilir miyim?" Tülay Öğretmen söylenmeye başladı "Bugün bir haller oldu hepinize. Tamam kızım git ama uzatma. Müdür Bey öğrencilerimi derste koridorlarda dolaşırken görmesin sakın."

Bahar yerinden yavaşça kalktı. Önce sağına, hevesle uçurtmasını yapmaya dalmış olan Ayla'ya, onun gözlerindeki ışıltıya baktı. Sonra dışarı çıktı. Koridorun sonundaki erkekler tuvaletine doğru kalbi deliler gibi çarparak yürümeye başladı. Kulakları zonkluyor, ayakları birer külçe gibi yerinden kalkmıyor, her bir adımını atabilmek için gösterdiği çaba, sanki Atlas dünyayı omuzlamıyormuş da cehennemin dibine yollamak üzere bir tekme atıp savuruyormuşçasına büyük bir güç harcamasına neden oluyordu. Kapının önünde durdu. Söyler mi herkese? Kesin söyler. Bahar'ın orasını gördüm...

Berkin kapıyı açıp başını dışarı uzattı. "Neredesin sen? Biri görecek." Bahar'ı kolundan tutup çabucak içeri çekti. Diklenen bir bakışla kıza baktı. "Baksana, o oğlan çocuğu kılıklı kızın uçurtmasından sana ne. Ne diye istedin benim kâğıdımı? Âşık mısınız lan siz?" "Sana ne!" diye yumruklarını sıkarak nefretle Berkin'e baktı Bahar. "Bakacak mısın, bakmayacak mısın? Sen onu söyle."

Aslında artık bakmak istemiyordu Bahar'ın orasına. Korkak Berkin. Kız mıyım ben? Gösteriyor işte tabii ki bakarım. Hırslandı. Hızla klozetlerden birine yöneldi. Kapağını kapadı.

"Çık buraya göster."

Bahar titreyen bacaklarla klozete yöneldi. Üstüne çıktı. Lacivert okul formasının eteğini yukarı sıyırdı. Pembe kalpli beyaz külotu göründü. Daha fazla devam edemedi. Yutkundu, gözleri doldu. Berkin'in gözleri dolmadı çünkü dişlerini sımsıkı sıkıyordu yaşlar gizli köşelerinde kalsınlar, çıkmasınlar diye.

"Hadisene kızım, birileri görecek."

Bahar hızla donunu indirdi. Belki bir ya da iki saniye için. Sonra formasının eteği bir sinema perdesi misali kapatıverdi orasındaki pembeliği. Merakı bir anda pişmanlığına gelip gelen Berkin heyecanla atıldı:

"Bir şey göremedim ama!"

Bahar öfkeyle klozetten aşağı atladı.

"Göreceğini gördün. Şimdi de çıkartmayı vereceksin."

"Bir kere anneminkine hiç benzemiyor seninki. Bence söyle annene, seni bir doktora götürüp kontrol ettirsin. O oğlan gibi kız ve sen... Sapıksınız ikiniz."

"Sensin sapık."

"Söyliycem herkese."

"Salak!" dedi Bahar. "Söylersen söyle."

Tuvaletin kapısını çarparak dışarı fırladı. Bahar önde, Berkin arkada sınıfa döndüler.

Bahar yerine geçerken ardından süklüm püklüm gelen Berkin'e omzunun üzerinden bir bakış attı, elini uzatıp sırasının üzerindeki Spiderman çıkartmasını öfkeyle aldı. Yerine oturdu.

"Bak nasıl olmuş?" Pırıl pırıl parlayan gözlerle yeni bitirmiş olduğu uçurtmasını gösteren Ayla'ya baktı, gülümsedi. "Çok güzel olmuş. Al, sen de bu çıkartmayı yapıştır üzerine." "Spiderman!" Ayla kaptı çıkartmayı, sevinçle gülümsedi. "Süper. Tam istediğim gibi ama nereden buldun?" "Berkin'in sırasından aldım. Nasıl olsa ona gerekmiyor artık," diye imalı bir şekilde yanıtladı Bahar. Ayla öne eğilip Berkin'in sırasına doğru baktı. Göz göze geldiler. "Senin olsun," dedi Berkin. Onları dinlemekte olan Tülay Öğretmen'in sevgi dolu bakışından utandı, gözlerini önüne indirdi. "Ben kul-

lanmıyorum nasıl olsa."

O akşam okul çıkışı uça uça evine gitti Ayla. Bahar'ın uçurtması ne güzel olmuştu. Ya kendinin ki? Havalı, Siperman'li. Yarın inşallah hava rüzgârlı olur diye dualar etti. Dileği kabul edilsin diye, derslerine daha çok çalışmaya, annesinin sözünden hiç çıkmamaya söz üstüne söz verdi.

Ertesi gün, güneşli bir bayram günü, çocuklara armağan edilmiş bir 23 Nisan sabahı, Bahar ve Ayla, cıvıl cıvıl seslerle ve mavi-pembe uçurtmalarla süslü bahçede, yan yana durdular. Sonra birlikte gökyüzüne saldılar uçurtmalarını. Barbie ve Spiderman nazlanmadan yükseldiler bulutlara doğru. Hafifçe esen meltemle, maviliklerin içerisinde yan yana salınıp dans ettiler bir süre. Sonra sertleşen rüzgâr Barbie'yi itti. O da gitti Spiderman'e dolandı. Uçurtmanın ipi gerildi. Acıdı Bahar'ın eli. Parmaklarını gevşetti, ip avucundan kayıverdi. "Kaçırdım ipi," diye telaşla bağırdı. "Olsun" dedi Ayla, bırak gitsinler. Baksana, hemen ısındılar birbirlerine, ne güzel arkadaş oldular. O da parmaklarını gevşetti. Birlikte Barbie'nin Spiderman'i kaçırmasını izlediler.

O gün, iki çocuğun; biri pembe kurdeleli ipek gibi, öteki esmer bakışlı kirpi gibi bu iki çocuğun ruhları, ipleri birbirine dolanıp düğüm olan iki uçurtmanın kalbinde birleşti ve sonra da uçup gitti sonsuzluğa doğru. Ufukta izi kalan ise sadece birbirine karışan iki renkti: Pembe, mavi ve giderek mor.

Ayna

Ağlıyor musun? Ağlama. Gözlerin kıpkırmızı oldu. Ne güzel gözlerin var senin. Gök mavisi. Lens mi? Olsun. Çok yakışmış. Hiç belli olmuyor. Senin o parlak bakışların olmasa böyle güzel gözükmez ki bu maviler. Hem saçlarına da çok uymuş böyle. Sapsarı gür. Yele gibi... Peruk mu? Olsun. Hangi kadının saçı kendi saçı ki? Boyamıyorlar mı rengârenk? Gür gözüksün diye aralarına takma saçlar serpiştirmiyorlar mı? O da aynı şey. Sakın üzülme. Ben seni beğeniyorum, çok güzelsin... Burnunu da mı yaptırdın? Dudaklar? Silikon öyle mi?

Güzelim, ne kadar çok sıkıntı çekmişsin sen böyle. Ama değmiş. Her yerin birbiriyle uyum içinde. Seninki gibi ince, kibar, hanımefendi bir ruhla birleşince dışın da için gibi güzel olmuş. Bak, bu göz alıcı saçları, gözleri bulup takmasını nasıl da bilmişsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın sensin.

Hâlâ ağlıyorsun ama... Çok mu yalnızsın. Oysa ışıl ışılsın, parlıyorsun. Kimse görmüyor mu seni? ... Görüyorlar diyorsun... Sorun ne o zaman? ... Söylemiyorsun... Ama ben biliyorum. Aldırma onlara... Ah, sen benim olsan keşke. Her şeyi yaparım senin için. Sonsuza kadar ayrılmam yanından. Evet, ben bunu yapabilirim. Sana layık bir erkek olup mutlu edebilirim seni. Biliyorum bunu. Sarıp sarmalarım. Sabahlara kadar koynuma alırım seni.

Gülümsüyorsun... Hoşuna gitti demek. Sen ne işveli şeysin öyle. Aşkımı kabul ediyorsun öyleyse. Senin erkeğin ben olmalıyım. Biliyorsun bunu değil mi? Tabii önce biraz değişmem gerekecek.

Ne mi yapıyorum? Endişelenme. Böyle gelemem ki sana. Başımdakinden bir kurtulayım önce... Çıkarmayayım mı? Olmaz, çıkarmam lazım. Seninkiler duracak yerinde ama. Merak etme. Güzelim, ne yapıyorsam senin için yapıyorum. Sana gelmek için. Önce şu kafamdaki peruğu bir çıkarayım. Bak, ben kelim. Sakıncası yok değil mi? Çok da umurumda değil zaten. Erkeklerin yakışıklı olması şart değil ki. Hem şimdilerde dazlak kafa modası var. Ve kirli sakal... Sakal problemini hemen hallederim, o iş kolay. Göz kalemini alabilir miyim? Ne o? Elin yüzüne gitti hemen. Korkma. Bir şey olmaz. Senin o pürüzsüz güzel yüzüne dokunur muyum hiç ben? Kendime yapıyorum sakalı. Yanında kadın görünümlü bir erkek istemezsin değil mi?

Bak şimdi ne mucizeler yaratıyorum bu kalemle ben. Hoş sen de çok yeteneklisin. Ne güzel boyamışsın göz kapaklarını. Uzun bir kuyruk çekmişsin üstüne kaleminle. Gözlerin kocaman görünüyor. Yüzünün yarısı göz... Tabii göz makyajı çok önemli, baştan aşağı değiştiriyor insanı öyle değil mi? Sen ne kadar iyi biliyorsun birkaç dokunuşla hülyalı bakışlar yaratmayı. Ama benim bunları çıkarmam lazım. Bu makyaj çıkaran mendilleri de ne iyi bulmuşlar. Bir çırpıda siliniyor kalemler, farlar, rimeller. Bak şimdi küçücük kaldı gözlerim. Hep sana bakacaklar bundan sonra, badem gözlüm benim. Şu lenslerden de kurtulayım bir. Görüyor musun, sert bakışlı kara gözlerim oldu şimdi.

Nasıl buldun? Karizmatik diyorsun... Beğendin demek. Ben de beğendim. Biliyorum kafam dazlak. Olsun. Yine de epeyce yakışıklı oldum. Ama yetmez... Senin için tam bir erkek olmalıyım.

Takım taklavat da yerinde olmalı yani. Ne o kızardın. Utandın mı yoksa? Biraz utangaçlık kadına yakışır bence. Bu nedir biliyor musun? Bilmiyorsun... Açmasana öyle gözlerini kocaman kocaman... Korktun mu? Kemerden mi? Hayır güzelim, sakın korkma. Öyle acayip fantezilerim falan yok benim. Kendi halinde, sıradan, düz bir erkeğim. Bu bir strap-on. Türkçesi kemerli penis... Bunu taktığımda seni mutlu etmek için hiçbir eksiğim kalmayacak.

Bak, bu penis silikon ama gerçeğine epeyce benziyor değil mi? Yüzün asıldı. Hoşuna gitmedi mi? Sahte mi? Evet, belki sahte ama olsun. Kadınlar da silikon taktırmıyorlar mı memelerinin içine? Sen mesela? Var mı sende de? Söyle bakalım, erkekler sahte diyorlar mı o memelere? Gerçek mi, değil mi diye soruyorlar mı? Bayılıyorlar. Sormuyorlar diyorsun... Bak gördün mü, haklıyım işte. İnan bana bunun da onlardan hiçbir farkı yok. Derinin altına saklanmadığı için mi gerçek olmuyor yani? Hem gerçek dediğin de nedir ki zaten?

Bu kemerler ne işe yarıyor anlatayım. Uzun olanı penisime tutturup, sonra da belime takıyorum. Kısa olanı bacaklarımın arasından geçirip hem önden, hem de arkadan belimdeki kemere tutturuyorum ve penisimi bedenime sabitlemiş oluyorum böylece.

İşte oldu. Nasıl? Komik mi buldun. Gülme... Gerçeğine sahip olanlar nasıl davrandılar ki sana bugüne kadar? Burun kıvırma buna yapmacık diye. Ben ona ruhumu katacağım hiç merak etme. Bu penis bütün bedensel kısıtlamaları aşacak ve sana derin bir aşkla bağlanacak.

Seni bir tek ben sevebilirim. Biliyorum bunu. Onun için de gereğini yapmalıyım. Çünkü senin için kendini baştanbaşa yeniden yaratma cesaretini sadece ben gösterebilirim. Ve hatta bu cesareti göstermek zorundayım bir bakıma. Nedenini biliyor musun? Çünkü benden başka kimseden hayır yok sana. Başkası demek

acı demektir. Sana bir ayna tutarlar. Önce çarpık dersin bu ayna. Beni, kendimi gördüğüm gibi, yansıtmıyor. Gerçekleri göstermiyor. Kafan karışır, sonra da inanmaya başlarsın ona. Bundan kaçış yoktur... Aynalardan yani... Onun için de... "Cehennem başkalarıdır." Aferin sana bebeğim, Sartre'ı biliyorsun demek. O zaman anlıyorsun beni. Bak biz galiba birbirimiz için yaratılmışız. Daha cümlemi tamamlamadan benim ne diyeceğimi biliyorsun. Sen hem güzel hem de bilgilisin. Tam "benim kadınım" olacak kadınsın. Hem de her bakımdan.

Onlar, öteki erkekler, önce çirkinsin, kadına bile benzemiyorsun dediler. Sen de bıraktın kendini, bu işin uzmanıyım diyenlerin ellerine. Güzellik ölçütü dedikleri şey neyse, artık hepsinin izi var bedeninde. Şimdi de sana her şeyin yalan diyorlar, sunisin diyorlar. Hepsini biliyorum ben. Sakın inanma onlara... Susuyorsun... Yoksa hak mı veriyorsun? Yapayım mı diyorsun? Hayır güzelim, hiç de yapay değilsin. Ama evet, bir bakıma da öylesin. İnsan kendi kendini yapar, hem ruhunu hem de bedenini. İşte sen tam da kendini yaptığın gibisin. Olmak istediğin gibi, samimi ve onun için de doğalsın bir anlamda. İnsanların doğal denildiğinde anladıkları gibi değil tabii ki. Bedenini ruhuna uydurduğun için yani. Kendini yapmanın insana özgü doğal bir eylem olmadığını kim iddia edebilir ki? Ruhuna, özüne, kimliğine, ya da her ne ise senin eserin olan ve seni sen yapan; ona uygun bir biçim, bir beden aramışsan... Ya da bir denge... Ne var bunda? Dışın içinin uzantısı değil midir bir anlamda? Biçim ve içerik ayrılmaz ki birbirinden.

Ben mi? Ben ne yapıyorum peki? Ben galiba tersini yapıyorum. Kendimi yıkıp senin için yeniden var ediyorum, sadece senin olabilmek, aşkının nesnesi olabilmek için. Çünkü değersin buna. Senin gibi bir kadının sevgilisi olmalı mutlaka. Bunun için, sana ulaşmak için yani, kendimden; ben diye bildiğim ne varsa hepsinden vazgeçmem ve yeni bir ben yaratmam gerekiyorsa eğer, yapmalıyım bunu.

Yapamazsın mı diyorsun? Sonuna kadar gidemem öyle mi? Yaparım. Hiçbir şey engel olamaz bana. İnanmıyorsun... Bir engel var diyorsun. Neymiş o? Göğüslerim mi? Evet, ne yazık ki onlar var... Çözümü yok mu sanıyorsun? Bu bıçağı görüyor musun? Et bıçağı, mezbahalarda kullanılan cinsinden. Çok keskin. Bir çırpıda hallederim. Senin canın acımayacak korkma. Sözüm söz. Zerre incitemem ben seni. Benimki? Ah, benim için mi üzülüyorsun yoksa? Canım acıyacak diye mi? Sevgilimsin, aşkımsın benim... Ben çok cesurumdur merak etme. Senin için her şeyi yaparım. Bakamıyorsan eğer kapat gözlerini...

Hazırım, artık açabilirsin gözlerini. Niye öyle bakıyorsun? Dehşete mi düştün? Kan mı akıyor? Evet, akıyor... Aksın. Dert etme. Asıl tehlikeli olan iç kanamadır bilmiyor musun? Oysa benim içim sana kavuşmak üzere olmanın heyecanıyla kıpır kıpır. Nihayet aşkını isteyebilir, sarılıp öpebilirim seni. Sen de istiyor musun? İstiyorsun... Demek bana dudaklarını uzatıyorsun. Öpücüklerin sihrine inanır mısın? Bazen, içinde sevgi varsa eğer, tek bir öpücük yeter bir ucubeyi prens ya da prenses yapmak için. Ne diyorsun? ... Sözde? ... Evet canım, çok doğru söyledin, "Sözde ucube." Ucube diye bir şey yoktur, dilimizin çıkardığı çirkin sözlerin ötesinde.

Ah, bak bir şarkı sesi geliyor dışarıdan. Ne diyor duyuyor musun? Ne güzel sözler. Bizim olsun mu bu şarkı? Söyler misin benimle?

"Dünyayı güzellik kurtaracak. Bir insanı sevmekle başlayacak her şey."

Seni seviyorum. Öp beni...

Yaklaştı, buz gibi morarmış, kanı çekilmiş dudaklarını aynadaki aksine bastırdı.

Motorcu

Gözlerini kısıp, ağız kısmından tuttuğu kaskını sıkıca kavradı. Acele etmeden, yavaş ve kendinden emin adımlarla ön masaya doğru yaklaştı. Grubun en kısasıydı. Arkasındaki kovboy çizmeli, deri montlu, kolları baştan başa dövmeli, kulakları bir değil, üç beş küpeli iri kıyım azman sürüsü tek bir işaretiyle peşine takıldı. Salonda başlar çevrildi. Bakışlar bu garip gruba kilitlendi. Bunlar genelde rock'çı olmuyorlar mıydı? Bir sahil kasabasının barakadan devşirme müzikholünde, leblebi ve rakı eşliğinde, iki basamakla çıkılan derme çatma ahşap sahne bozuntusunun üzerindeki şantözün ağır ağdalı ve epeyce de detone sesiyle içip içip kafa bulan müdavimler, soran gözlerle bakakaldılar. Peki, şu en öndeki... Neyin nesi? Kadın değil besbelli. Yani ahalinin karıdan anladığı şekilde bir kadın değil de? Peki, ne bu?

"Aaa motorcular gelmiş!"

Saz ekibi sustu. Sahnedeki kadın, yeni gelen kalabalık grubu, hiç de âdeti olmadığı halde, işveli, cilveli sesiyle, sözcükleri uzata uzata ve kıvrıla kıvırta selamladı.

Motorcular gıcırdayan kırık dökük sandalyelere gürültüyle yerleştiler. Garson koşturdu, masanın üzerindeki soluk muşambayı elindeki kararmış pis yağlı bezle alelacele sildi.

Kendine sahneye en yakın iskemleyi seçti. Ateş kırmızısı kas-

kını masanın üzerine koydu. Bacaklarını iyice açıp kaykılarak oturdu.

Üzerine dikilen bakışların bilincinde, beline kadar uzun kuzguni saçlarını savurdu kadın. Sahnenin önüne doğru yürüdü. Hafifçe yan döndü, üç beş çalgıcıdan oluşan ekibine işaret verdi. Zaten fazlasına da ihtiyacı yoktu adamların. İki arabesk, biraz da omuz, cilve, göğüs, kalça...

Madem öyle hadi bakalım, civ-civ-çı-kı-cak-kuş-çı-kı-cak... Önce, öne geriye birkaç nazlı adımla ısındırdı milleti, ardından göz göze cilvelerle kıvama getirdi. Ama usandırmadan kesti. Elleriyle saçını tepesine toplayıp gerdan kıvırdı geeel-öp dercesine, sonra aniden fikir değiştirmiş gibi omuzlarıyla şımararak bana-ne-bana-ne yaptı ve en sonunda da sahnenin ortasında başladı dönmeye. Kalçadan atılan zarif bir adım, saçları savurarak kendi ekseninde tam bir dönüş, dönüşü izleyen arzulu bir bakış ve ardından sanki seyirciye bir şeyler söyleyecekmiş gibi hafifçe aralanan ıslak dudaklar... Salonu iyice avucunun içine aldıktan sonra ise, "gel" diyecekmiş gibi şehvetle açılan dudakların aniden kapanması ile sona eren mizansenin ardından yeni bir adım, yeni bir dönüş ve yeni bir umut vaat ederek defalarca döndü döndü; bir yandan da gecenin devamı için aday olarak belirlediği üç beş erkeğe göz süzerekten saçlarını savura savura tam bir çember çizdi.

Peki ya şu en öndeki? Beş buçukuncu. Çaktırmadan bir iki bakış attı ona da kirpiklerinin arasından. Ahh o nefes kesen kartal gözler... Ama adam, adam değildi ki. Açmış işte bacakları. Ayan beyan görünmüyor! Kendisininki ise bacaklarının arasında sıkı sıkıya bantlı. Ne yapalım, bant ucuz, neşter pahalı. Her şey olması gerektiği yerde olsa, olabilse...

İçi gitti. Yakışıklı, hem de çook... Aynı yabancı kanallarda gösterilen, müptelası olduğu moda şovlarındaki o ne idüğü belirsiz

ipince tipler gibi... Ne deniyordu onlara? Haa androjen. Bu çüksüz olanından. Ama bu herifimsi salondaki asıl heriflerin, has adamların hiçbirinin ona bakmadığı gibi bakıyor. Evet, hepsi bakıyor ama bu bir başka bakıyor. Gözleri sadece, bedeninde değil, onu süsleyen, dişiliğini vurgulayan bütün detaylarda titizlikle geziyor. Gözündeki sürmenin renginden, ayak bileğindeki halhalın parlayan minicik taşlarına kadar her şeyini görüyor. Üstelik dünyadaki tek kadın kendisiymiş gibi bakıyor. Tek kadın. Çüklü kadın. Bu sahil kasabasındaki ve hatta civar beldelerdeki kadınların topuna, tek bir kirpiğini titreterek, "bin basan" bir kadın. Adamların hepsi her gece burada, hem de altta ne olduğunu bile bile. İsteyen de oldu. Ha ha! Bu da sever mi acaba? Aman haa kan çıkar, kan. Besbelli bu gelmez öyle şeylere. Ne varmış yani. Bıçak parası bahane, seviyorum işte arada bir çıkarıp kullanmayı.

Öy-le-de-ka-dı-nım-böy-le-de-ka-dı-nım.

Bir anda içinde bir şeyler kıpırdadı, "Ayy bana bir haller oldu!" havası geldi üstüne ve kulaklarda bir manifesto misali patlayan darbukanın çılgın ritminin eşliğinde dağıtıp kendini, deliler gibi oynamaya başladı.

Önce saç, ardından bir iki omuz attı, sonra coşkuyla, neredeyse bir esriklik halinde, sanki bir ayindeymişçesine kıvırmaya, kalçasıyla çıldırtıcı kavisler çizmeye koyuldu. Göbeği açık askılı beyaz elbiseden taşan pırıl pırıl simlerle bezeli silikon memelerini deli gibi titretti. Adeta sarhoş oldu kendi memelerinden. Arzusu döndü bir ok gibi kendini vurdu. Aşk içindeydi; şehvetinin selinde boğacak boğulacak, silip süpürecek ve yiyip bitirecek gibiydi kendini.

Hemen hemen her gece soluğu buralarda alan ve her seferinde bir öncekinin tıpkısı olan gösteriyi, yine bir öncekinin tıpkısı aç gözlerle izleyen müdavimler; bu gece başka türden bir şehvetle yerlerine mıhlanmış gibiydiler. Sahnede devinen kadın bir alev

topu olup düşmüştü yaz gecesinin ortasına. Cayır cayır ateş bastı milleti. Buzlu kadehler tokuştu, naralar atıldı. Birer yangın yerine dönmüştü bacakların arası... Yanıyorlardı hep birlikte.

Evet, belki penisi yoktu ama ciddi ciddi kalkan bir klitorisi vardı. Ve sahnedeki muhteşem yaratığa kilitlenip şahlandı. Kendini bildi bileli aklı fikri kadınlardaydı. Özellikle de bar, pavyon, dansöz tayfasında. Vaktiyle, bilim insanları, bu garip eğilimlerinin kaynağına inmek için bedenini epeyce bir kurcalamış ve neticede; karı-kız merakının yanı sıra, şüphe uyandıran tahta göğüsleri, kalınca tok sesi ve dudaklarının üzerindeki tüy gibi bıyıkların müsebbibi olarak, bedenine gömük bir çift testis bulmuşlardı. O ise, -bu evreka'dan sonra- önüne konulan, ailevi, psikolojik, cerrahi ve anarşik; her türlü çözüm önerisi, fikir jimnastiği, kesip biçme faaliyetleri ve siyaseten ödenecek bedeller şeklinde tezahür eden ihtimaller silsilesi karşısında kopuğun teki olmayı seçmiş ve -karmakarışık takım taklavatıyla sonuna kadar barışık-, atlayıp motoruna, düzden basıp gitmişti kendi yoluna.

Evet, belki penisi yoktu... Ancak bu hiç de engel değildi gösterinin coşkusuyla yerinden fırlayıp, dişlerinin arasına götürdüğü baş ve işaret parmağıyla, salonun dört bir tarafında yankılanan tiz bir ıslık koymasına.

Kadın döndü, göz göze geldiler. Islığın sahibine arzulu bir bakış attı ve sonra da müşteriler arasında neredeyse elle tutulur hale gelen hoşnutsuzluğu iyice kışkırtmak istercesine yerlere kadar eğilerek, gösterişli bir reverans yaptı.

"Bu motor başka motor, sen binemezsin!"

Ses bomba gibi düştü salonun ortasına.

Bir anda bütün gürültü bıçak gibi kesildi. Saz ekibi sustu. Fakat ok öyle bir yaydan çıkmıştı ki artık geri dönüş yoktu. Bu yarım

yırtık erkek bozuntusu da kim oluyordu. Ne oluyordu da böyle bir ilgiliyi hak ediyordu. Hem de en sahicisinden adam doluyken ortalıkta.

"Fişeksiz lan bu!"

Salonda bir kahkaha tufanı koptu.

"Sen en iyisi o kırmızı kaskını ablana ver ağbisi!"

Motorcu grubundan bir azman fırladı yerinden:

"Kimsin lan sen! Gel de verelim malzemeni eline. Çıksana lan ortaya."

Öfkeden kararan gözlerle masaya geri döndü. İncecik bedeninden beklenmeyecek bir sesle ekibe gürledi:

"Bulaşmak yok!"

Fakat salon kaynamaya başlamıştı bile. Arbede çıkacağı neredeyse kesindi artık. Komiler ve garsonlar telaşla motorcularla müşterilerin arasına atladılar.

Yumruğunu hırsla masaya vurdu. Aslında çıkacak kavga falan da umurunda değildi artık.

Kıvrıldı mı dudağının kenarı ha? Bana fişeksiz dediklerinde! Kıvrıldı mı? Yoksa bana mı öyle geldi? Evet kıvrıldı. Bir saniye için, bir milimcik... Ama kıvrıldı. Kıvrıldı dudağının kenarı!

Böyle durumlarda derhal terk ederdi sahneyi. Kavga durumlarında yani. Ama şimdi gözü yakışıklı motorcunun masaya inen yumruğunda, öfkeden kamçı gibi gerilmiş sırtında; ettiği yanlışın farkında ve pişman, donmuş gibi öylece kalakaldı sahnenin ortasında.

Gördü! Hayır, hayır öyle demek istemedim. Unut bunu. Olmadı say. Lütfen, buraya bak, bana bak. Bir şaka bu sadece, bana her

gece... Bin türlüsü... Yapılıyor yani, ne var ki... Kasmasana böyle. Unutalım gitsin diyorum. Hadi, ne diyorsun? Ne diyorsun söyle!

Kadının sessiz çığlığı yakıyordu sırtını. Öfkeyle gerisingeri döndü. Kadına doğru hınçla yürümeye başladı. Aşağıdan yukarı dimdik bakarak, ağır adımlarla, eğri büğrü tahta basamakları tırmanıp sahneye çıktı. Korkuyla gerileyen kadından öteye çevirdi bakışlarını.

Saz ekibine döndü,

"Zeybek," dedi.

İki adım geri attı. Bacaklarını araladı. Dövmelerle bezeli ince ama kaslı kollarını bir kartal gibi dirseklerinden kırarak alabildiğine açtı. Bileğinin ucunda gevşekçe bükülen elleri birer pençe gibi kıvrıldı. Başıyla verdiği işaretin ardından, Harmandalı'na giren zurnanın salonu dolduran ağır namesinin yarattığı şaşkınlıkla, taraflar yumruklarını indirdi. Başlar sahneye çevrildi.

Çene dimdik, omuzlar geride, hâkimiyeti altına aldığı gökyüzünü bir hançerle adeta ortadan ikiye yararmışçasına, kollarını öne arkaya savurarak; avının peşinde, ani bir pike yapmadan önce, yorulmasını bekleyerek, sabırla uçan, yırtıcı bir kuş; göklerde süzülen yalnız bir kartal misali bir süre sahnede gezindi. Sonra, huysuzlanmaya başladığında toynağının altındaki toprağı tozutan vahşi bir at misali dizini çekerek, attığı adımdan aldığı güçle arka bacağını savurdu; büyük bir sıçrayışla, amansız birer pençeye dönüşen elleri, olanca genişliğiyle açılmış kolları ve dizden kırdığı bacaklarıyla havada tam bir dönüş yaptı. Nihayet, sağ arka ayağı ve sol dizinin üzerine hızlı bir iniş yaparak, hayali avının tepesine bir yıldırım gibi binmesi ile sona eren bu muhteşem mizansenin ardından, yerinden doğruldu ve yeni bir av, yeni bir savaş ve yeni bir macera vaat ederek defalarca sert sıçrayışlarla döndü, döndü; bir yandan da her bir devinimini hayranlıkla izlemekte olan kadını,

şimşek gibi bakışlarıyla adım adım ağına düşürüp, kıskıvrak kendine bağlayarak tam bir çember çizdi.

Kadının önüne gelince durdu. Aşağı yukarı aynı boydaydılar. Elini yanağına uzatıp dokundu. Pürüzsüz görüntüsü veren ağır fondötenin altında pütür pütür... Derhal çekti elini.

Birbirlerinin ciğerini sökercesine dik dik bakıştılar bir süre...

Öy-le-de-ka-dı-nım-böy-le-de-ka-dı-nım.

Öy-le-de-a-da-mım-böy-le-de-a-da-mım.

Tekrar uzattı kadının yanağına elini. Bu sefer çekmedi.

İşte o zaman kadın mikrofonu yaklaştırdı dudaklarına,

"Harmandalı Efem geliyor..." dedi ve türküye girdi.

Gözlerini ayırmadan diz çöktü kadının karşısında. Vakurca kıvrılan sağ dizini meydan okurcasına yere vurdu önce. Çıkan tok sesin ardından, onu hafife almaya kalkacak olanın suratına küüt diye bir şamar indirecekmişçesine, kolunu omuz hizasından hızla savurdu ve havada geniş bir kavis çizen sol eliyle yere sert bir yumruk çaldı. Sonra başını kaldırdı, kadının gözlerinin içine yeniden baktı. Hafifçe öne doğru eğilerek selam verirken, çözülen yumruğunu kalbinin üstüne götürdü ve savaşmasını da sevişmesini de bilirim dercesine, avucunu sağ göğsünün üzerine kapattı.

Karasevda

"Kadın manyak! İçmiş içmiş... Dağıttı otel odasının kapısında. Salya sümük. 'Sevgilin yok, evli de değilsin. Derdin ne homo musun, ibne misin?' diye soruyor. İçine acayip seksi iç çamaşırları giymiş. Ter içinde kaldım, öyle ki şakaklarımdan aşağı akıyor yani. Ağlıyor. Sesi de gittikçe yükselmeye başladı. Hafif cırlak bir ton. Hazırlanacağım diye gecenin köründe bir ton boya sürüp yüzünü maskaraya çevirmiş. Göz makyajı da aktı tabii. Rimeller falan. Yol yol olmuş siyah iz halinde iki taraftan iniyor aşağı. Aman tanrım! Bir kâbusun içine düştüm sanki.

Gel, Gılgameş, benim güveyim ol.

"Düşünsene bütün patronlar... Aynı oteldeyiz yani. Bir skandal kopsa... Elim ayağım birbirine girdi. Mecbur, tuttum bunu kolundan içeri çektim. Sarıldı marıldı. Böyle yatak odası sesiyle bir yandan boynumu öpüyor bir yandan konuşuyor..."

Sun bana yemişini, hadi sunsana.

"Affet diyor. Kışkırtmak için öyle söylemiş. Bendeki bu hayvan gibi vücutla..."

On bir arşın boy, dokuz karış göğüs

Adımları geniş, sakal yanaklardan aşağı sarkık,

Uzun, bıyıkları güzel, saçlar gür.

"... pazularla, sakallarla mümkünü yok ibne falan olamazmışım. Kırıtıklarla uzaktan yakından alakam yokmuş. Her şeyden önce acayip erkeksiymişim."

Kimdir erkekler arasında en görkemli?

Yiğitler arasında en güçlü kimdir?

"Bir bakışta anlarmış o kim götverenmiş kim değilmiş. Bir ağzını bozdu ki... Tam belden aşağı yani... Zaten bunu toplantılarda, raporlamalara girecek verilerle uğraşırken; sağa sola emirler yağdırırken falan bir görsen... Mini döpiyesinin içinde, tam bir finans imparatoriçesi edasıyla, işaret parmağını gözümüzün içine soka soka: 'Şu rakamı biraz parmaklayın, bunu gömün...' İşte ben de bunları düşünüyorum o arada, bir yandan da boynuma sülük gibi yapıştırdığı dudakları yüzünden iyice yumuşakçaya dönen aletime bir dokunursa, halim nice olacak diye telaş içinde... Böyle kahkahalarla gülmekle, ağlamak arasında...

Kocam ol benim,

Ben de karın olayım senin.

"Yakayı nasıl sıyırdım bilmiyorum. Bir anda omuzlarından tutup bir adım uzaklaştırdım. "Sen karasevda nedir bilir misin?" dedim.

Soylu delikanlılar senin için karasevdaya kapılıp

Dizlerini dövsünler, yoluna saçlarını yolsunlar.

"Hüzünlü haller takındım. 'Çocukluğumdan beri seviyorum' dedim... Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Sevgililer gibi ellerini üst üste koydular.

"Üzerinde şeker pembesi bir bikini vardı. Kumdan kale yapmıştık üçümüz. Ellerimiz birbirinin içinde, çamurlarla mıncık mıncık. İlk temas... Sen olmasaydın aramızda, böyle rahat, böyle doğal

–hah! Kim karar veriyorsa artık neyin doğal olduğuna- dokunabilir miydik?"

Garson, buz kovasında bir şişe şampanyayla yaklaştı.

"Yok, yok biraz daha bekletin lütfen. Bir misafirimizi bekliyoruz da..."

Cep telefonunu eline aldı.

"Hayatım uzatsana elini, yüzüğünün fotosunu yollayalım Whatsapp'tan da biraz acele etsin. Ya ne güzel ellerin var senin. Dur, dur facebook'a da koyuyorum şimdi. Millet teklif görsün. Canım benim, yetiştin imdadıma. Üzerimde öyle bir baskı vardı ki anlatamam. Tamam kıllar, kaslar falan; ayılık durumundan vaziyeti idare ediyoruz. Yani böyle maskülen gay de olur muymuş değil mi? İlla ki ayol-mayol demek lazım sanıyor millet. Ama nereye kadar? Sürekli 'Kız arkadaşın var mı? Niye yok?' Daha işe giriş mülakatından başlıyorlar insanı kurcalamaya. Çok şükür, bitti artık. Sayende hakkımdaki bütün şaibelerden kurtuluyorum. Nihayet annemler yakamı bırakacak, üstelik senin gibi muhteşem bir kadın bebeğimin annesi olacak. Ne güzeldin o gün plajda kale yaparken. Yok, ev... Biz kale yaptığımızı sanıyorduk, oysa sen ev istermişsin... Ben, üzülmeyesin diye senin tarafını tutup, "Ev olsun madem," deyince...

Engidu kapadı kapıyı ayağıyla, Gılgameş'i

Bırakmadı içeri, kapıştılar bu yüzden boğalar gibi

Böğüre böğüre, parçalandı kapının direkleri,

Duvar sarsıldı temelinden

"Hırstan, kıskançlıktan çakmak çakmaktı gözleri. Eli de ağırdı. Azgın boğa gibi tepinmişti eserimizin üzerinde. Hıçkıra hıçkıra ağlamıştın sen. Ev yıkıldı diye mi, yoksa ben dayak yedim diye mi bilemiyordum tam. Oysa dövüşmek garip bir şekilde iyi gelmişti. Tenimiz anlaşmıştı. Barışmıştık."

Gılgameş çevirdi yüzünü birden ona, kucaklaştılar oturdukları yerde.

"O itiş kakışta kumdan ev indi aşağıya ama kadere bak, seninle ele güne karşı bir evimiz olacakmış meğerse. Sana nasıl bir düğün yapacağım göreceksin. Boğazda, kraliçelere layık muhteşem bir parti vereceğim. Herkesin ağzı açık kalacak. Milletin dağıtıp durduğu o süslü püslü düğün davetiyelerin en havalısını yaptıracağım sana. Kurdeleyse kurdele, boncuksa boncuk... Hiçbir masraftan kaçınmayacağım. En iyi orkestra, en katlı pasta... Sözü, nişanı, kına gecesi, bekârlığa veda partisi; alaturkası, alafrangası, her ne ritüel varsa hepsinin dibini vuracağız. Herkes görsün nasıl evlenilirmiş. Ben her şeyi düşündüm. Hiç merak etme sen. Tereyağından kıl çeker gibi hallolacak bu iş. Bu arada, bizim siteyi beğeniyorsun değil mi canım? Böylesi en kolayı... Hemen yan blokta bir daire boşaldı. Sıfır sayılır. Topu topu iki yıl oturuldu. Tabii içine baştan başa tadilat yapacağız. Sen ne istersen. Bütün eşyaları da, ne seversen, neyi beğenirsen ona göre alacağım. Nasıl olsa sen yaşayacaksın. Bebekten sonra, bir iki tartışma uydururuz, kafamı dinleyeceğim bahanesiyle 'sözde' ev arkadaşımın yanına dönerim olur biter. Tüp bebek merkezlerini de araştırdım bu arada. Bak şu üç tanesi fena halde aklıma yattı. Sen bir incele canım. Tabii sonuçta senin bedenin... Beğenmezsen başka merkeze gideriz. Nereyi istersen. Niye durdun... Çok mu fazla burnumu soktum? Tamam hayatım, duyduğun, bildiğin bir yerler varsa tabii ki... Dur ne yapıyorsun..."

Senin, bir kadınmış gibi tadını çıkardığın

Adam senden ayrılmayacak bir gün bile.

"Ne Aptalım. Bunu hiç... Tahmin edemedim ki... Yani bizim durumumuzdakiler için en doğalı tüp... Ağlama... Çıkarma yüzüğü. Düşünemedim... Biliyorsun ilk sana... Her ikimiz de... Hatta isim bile takmıştın bize Gılgameş'le Engidu diye. Hatırlıyor musun? Önceden görebilseydim... Aslında, senin için... Keşke değ-

şebilsem çünkü... Ne de olsa bir çeşit vurgun sayılırım ben sana. Dostluğuna... Yapamam ki... Çok mu korkunç olurdu? Yani mutlu olur muydun... Belki sen, ben, üçümüz..."

Engidu, dikildi yolun ortasına, Gılgameş

Yaklaşınca. Kapamak istedi yolu Gılgameş'e,

Bırakmadı onu yatak odasına.

Omuzlarına abanan bir tedirginlikle kapıya baktılar. Tam zamanında bütün gösterişiyle oradaydı işte. Erkek güzeli.

Kaskatıydı demir gibi, karaydı dersin,

Kapkara kıllar kaplamıştı gövdesini.

Uzundu saçları kadın gibi,

Bir buğday başağınca filizlenen saçları

Kıvrım kıvrımdı.

"Buradayız" dercesine teatral bir neşeyle ellerini kaldırdılar. Aceleyle yüzüğünü tekrar taktı kadın. Derin bir nefes aldı. Tüp bebek merkezlerinin broşürlerini önüne çekti. İncelemeye başladı. Adam minnetle elini kavradı. Sessizce mırıldandı.

"Saçmaladım, özür dilerim. Sadece... Karasevda..."

Sustu.

Beklenen misafirin nihayet kapıdan içeri adımını atmış olduğunu fark eden garson, buz kovasını kaptı, kutlamayı bir an önce başlatmak için şampanyayı patlatmak üzere telaşlı adımlarla genç çiftin masasına doğru yöneldi.

**Alıntılar: Gılgameş Destanı, İsmet Zeki Eyuboğlu, Özgür Yayınları*

Damardan

"Yanınızda kimse yok mu?"

"Yok."

Bir türlü tatmin olmuyor. İyice emin olmak için arkama doğru bir göz atıyor.

"Yalnız mı geldiniz?"

"Evet," diyorum.

"O zaman güvenliği çağıralım. Değerli eşyalarınız için... Beni izleyin lütfen."

Beyaz siluetin peşi sıra yürüyorum. Kendi gibi kimliksiz, beyaz ve steril bir odaya alıyor beni. Bir sürü keskin kokulu şişe: Batikon, amonyak, tentürdiyot... Gazlı bezler, tek sıra halinde yan yana dizilmiş sedyeler, jilet gibi çarşaflar. Üzerine yatınca batar bunlar.

Odayı bölmelere ayıran beyaz perdeyi çekiyor.

"Burada soyunabilirsiniz."

Elinde arkadan bağcıklı, mavi, kâğıt gibi bir şey. Uzatıyor.

"Bunu üzerinize giyip uzanın lütfen."

Çıkıyor dışarı. Çantam elimde kalakalıyorum bir süre. Koyacak bir yer aranıyorum. Yatağın başucunda bir sandalye duruyor.

Yan bölmelerde de var bunlardan. Mırıl mırıl... Bu sessiz. Çantamı bırakıyorum üzerine. Gözyaşlarımı koyacak yer yokmuş, itiyorum geldiği yere. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum. Etek, çorap, ... En son ayakkabılar. Mavi kap kâğıdını kat yerlerinden açıyorum. Kollarımdan geçirip uzanıyorum. Bağcıklar açık kaldı.

Biri beyaz perdeyi çekiyor. Güvenlik gelmiş.

"Eşyalarınızı teslim alacaktım."

Sandalyenin üzerindeki çantayı işaret ediyorum.

"İçinde ne olduğunu sayar mısınız?"

"Cüzdan, anahtar, cep telefonu... Başka bir şey yok."

Açıyor çantayı, cep telefonumu eline alıyor. İnceliyor... Mesaj kutusunu görmemiştir. Belki de görmüştür. Ben de gördüm. Bu sabah, bip sesiyle uyandığımda. Çok erkendi daha. Çalar saatin çalmasından çok önce.

Ben gelmiyorum. Geçmiş olsun.

Güvenlik acımış mıdır şimdi bana? Kim gelmiyor hanımefendi? Neden gelmiyor? İstiyorsanız ben...

Sormuyor hiçbir şey. Göğüs cebinden kalemini çıkarıyor. Telefonun markasını elindeki forma dikkatlice kaydedip çantanın içine geri koyuyor. Sonra cüzdanı çıkarıyor. İçini açıyor. Yüksek sesle sayıyor.

"İki yüzlük, bir yirmilik, üç onluk, bir beşlik..."

Hepsini tek tek not ediyor. Cüzdanı yerine yerleştirip kapatıyor çantanın fermuarını. Tutuyor sapından, eğreti.

Elindeki formu uzatıyor.

"Okuyup imzalayın lütfen."

Fazla yaklaşmam, biraz uzakta dururum.

Oysa son mesajında böyle yazmıştı dün gece, başımı yastığa koymadan önce. Eminim bundan.

Herkesin bir kimsesi var. Benimki de bu işte... "Geldi. Benim için çıktı evden," diyebilseydim. Çantam elinde, dövmelerini siper ederek sımsıkı tutup... Bir köşede, bekleseydi... Üzerinde aşınmış zımbalı deri montu, yakalarını kaldırmış, başı önünde. Endişeli, suskun, korkmuş. Göz kapakları yerde, o vahşi kurt bakışlarını saklasaydı terbiye etmek isterlerse diye.

İmzalıyorum formu. Hani insan içine çıkacaktık birlikte. Hani evden çıkacaktık. Bir keresinde asansöre bindik, aynada aksimize baktık. Yakıştırdık. Sokağa da yakışırdık. Meyhaneye, pastaneye, sinemaya ve hastaneye de... Sen bir köşede. Azıcık uzakta. Elinde güvenliğin alıp götürdüğü çantamla...

Hemşire geri geldi. Damar yolumu açacakmış. Eldivenli elleriyle, o lastik lastik olmuş eller...

"Avucunuzu yumruk yapıp iyice sıkın. Derin bir nefes alın."

İğnenin ucu yavaşça, derimin hemen altındaki mavi damara giriyor. İçimi acıta kanırta yayılan bir sızı. Oysa senin sapladığın enjektör... Hani bacaklarımın arasına, adının baş harflerini kazıdığında... Geceleri sıkılıp tek başına çıkıyorum ya bazen... Aklım karışır da bir hata yaparsam, kimin olduğum anlaşılsın diye... Böyle acıtmamıştı canımı. Neden bilmiyorum. Galiba güvendeydim o zaman.

İlla ki içime bir şeyler saplaman gerekiyor senin. Şişesi, dildosu... Sözcükler ya da. Sözcükleri saplaman gerekiyor. Damardan. Yoğun yoğun, inceltmeden; basman gerekiyor.

"Hazırız," diyor hemşire.

Görevli sedyeyi itiyor. Küçük lastik tekerlekler gıcırdayarak dönüyor. Floresanlarla aydınlatılmış, kireç beyazı labirent gibi

koridorlarda, kaya kaya ilerliyoruz. Duvarlar çırılçıplak. Üzerime yıkılıyor. Işık göz bebeğimin içinde. Batıyor. Gözlerimi kapatıp, tekrar açıyorum. Geldik. Kocaman dev gibi bir kapının önündeyiz şimdi. Kanatları ağır ağır açılıyor. Birtakım yüzleri görünmeyen yeşil giysili kişiler teslim alıyorlar beni.

Ameliyathane buz gibi. Hani seninle evden çıkıp İsveç'e buz otele gidecektik. Buz yeşili örtüleri seriyorlar üzerime. Üşüyorum. Ve sen ameliyathanenin önünde, uzak bir köşede bile olsa, gelip beklemiyorsun beni.

Bekleseydin, işte o zaman, hele de elinde çantamla; şık, cicili bicili bir kadın eşyasıyla... İşte o zaman... Es geçip yüzündeki bin bir hormonla çıkarttığın iki kuruş sakalı, deri montunun altına saklamaya çalıştığın o iki küçük çıkıntıya takılacaklardı. Sonra da, yuvarlarından fırlayıp açılmış merak dolu kocaman gözleriyle, onlara baka baka... Hanfendi, hastanız çıktı mesela...

Acıtıyor sözcükler. Bağyan, abla... Omuriliğinin ortasına saplanan bir kanül gibi. Şiddetli bir Osmanlı tokadı, etine batıp kanatan sivri bir tırnak ya da bir tükürük. En okkalısından. Yutulmuyor... Katlansaydın benim için. Azıcık uzakta, bir köşede, elinde çantamla...

Doktor geldi. "Ağzınızı açın," diyor. Boğazımdan aşağıya bir boru mu indireceklermiş nedir? Bir sprey sıktılar. Uyuştu boğazım. Yutkunamıyorum... Sözcükleri.

Şimdi uyku zamanı. Suratı maskeli birileri, çok korkunç birileri eğiliyor üzerime. Açık damar yolumdan, attığın mesajın açtığı yaraların içine, basıyorlar anesteziyi.

Ben gelmiyorum.

Kırmızı

İçerisine gömüldüğü şampanya rengi kanepeden yaklaşmam için işaret ediyor. Bir kaç adım atıp açık bacaklarının önünde diz çöküyorum. Bana çizmelerini uzatıyor. Yavaşça çıkarıyorum. Çizmenin içerisindeki siyah pamuklu çorapları hafif nemli ve sıcaklar. Sol ayağını kucağıma alıyorum. Okşuyorum. Çoraplar yumuşacık. Üzerinde ellerimi gezdiriyorum. Parmaksız eldivenlere benziyorlar. Sonra yavaşça çekip çıkarıyorum. Ayağına en az iki numara büyük gelen sert, kaba görünümlü kocaman kovboy çizmelerinin içerisine utançla gizlenmiş küçük ayaklarına, narin biçimli parmaklarına bakıyorum. Kıyaslıyorum elimde olmadan. Benimkiler daha büyük ve etli. Eğiliyorum. Bir ayağını avuçlarımın içerisine alıp kokluyorum. Çok güzel kokuyor. Deri, ter ve nem karışımının parmaklarının kuytularında gizlenen rayihasını içime çekiyorum. "Ayakların çok güzel." demek istiyorum ama korkuyorum. Parçalar beni söylersem. Çekinerek iki küçük zarif parmağını ağzıma alıyorum. Kararsız görünüyor. Hoşuna gittiğini biliyorum ama göstermek istemiyor. Çekiyor ayağını. Aşağıya göğsüme doğru indiriyor. Bastırıyor, parmaklarıyla göğsümü kavrıyor ve sıkıyor. Ayaklarının yarattığı baskının sıcaklığı bedenime dalga dalga yayılıyor. Yere oturuyorum. Bir ayağımı bacaklarının arasına uzatıyorum, terliğimin burnu ile hafifçe bastırıyorum ve başımı kaldırıp gözlerinin içerisine bakıyorum.

Yapmamalıydım... Bir anda karın boşluğuma bir tekme indiriyor. Tek bir hamlede ne olduğunu anlayamadan yere kapaklanıyorum. İç organlarım yerinden çıkacak sanki. Kendimi korumak için bir cenin gibi kıvrılıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. Çıplak parkenin cila kokusu burun deliklerime doluyor.

"Sana kırmızı sürme demedim mi?"

"....."

"Sevmiyorum!"

Korkuyorum. Bacaklarımı karnıma doğru iyice çekip küçülüyorum. Evinin içerisine kaçıp saklandığını zanneden ince kabuklu küçük bir salyangoz gibiyim. Ayaklarının altından çıkacak küçücük bir "çıt" sesiyle yok olmayı bekliyorum. O ise, küçük çaresiz hayvanlara işkence etmeyi oyun zanneden, neler olacağını neredeyse saf bir araştırmacı merakı ve coşkusuyla görmek için sabırsızlanan acımasız bir çocuk gibi. Ancak ağzını açtığında odayı dolduran beklenmedik ve korkutucu derecede kalın sesi ne kadar yanıldığımı gösteriyor.

"Cici kızlar kırmızı oje sürmez."

Çömeliyor. Gümüş rengi burnu açık ince topuklu terliğimi ayağımdan çıkarıyor. Burnunun ucunu avucunun içerisinde sıkıca kavrıyor. Sivri topuğuyla bir tane vuruyor. Sonra bir tane daha... Birbiri ardına gelen topuk darbeleri etime saplanıp bir iğne gibi batıyor. Canım yanıyor. Acı tarifsiz ancak bilinmedik değil. Çünkü ben küçüklükten alışığım ince topuklara. Her bir vuruşta, annemin kırmızı ojeli güzel ayaklarından çıkardığı sivri topuklu parmak arası terliği, öfkesinden çatlayan sesinin yankısı eşliğinde hafızamın zaman tünelinden bir işgal ordusu gibi çıkıp geliyor. İçinde bulunduğum şu anı bütün acımasızlığıyla ele geçiriyor, "şimdi" oluyor. Ne bekliyordum? Geçmişi yırtarcasına fırlayıp gelen; bazıları için çocukluk günlerine demir atan bir kurabiyenin lezzeti, bazıları için ise tehditkâr bir topuk sesi.

Çocukluğumun mezarlığına gömdüğümü zannettiğim ses soruyor:

Benim gibi mi olmak istiyorsun?

Seni çağırmadım ki ben. Ölüsün sen. Git buradan. Beni rahat bırak. Acı artık dayanılmaz. Bir zamanlar bedenini kırmızılarla cilalayıp satan annesinin ojelerine, rujlarına özenen küçük kız içimde çırpınıyor. Artık bitmesini istiyor. Yalvarıyorum, "Dur yapma." Darbeler aniden kesiliyor. Nefes bile almadan hareketsiz bekliyorum. Kolunu tekrar kaldırıyor. Kalbim sıkışıyor. Daha şiddetli vuruşlara hazırlıyorum kendimi. Hayır. Beklediğim gibi olmuyor. Ayakkabıyı hırsla odanın bir köşesine fırlatıyor. Köselenin yere çarparken çıkardığı "tak" sesi ile gözlerim kapanıyor ama henüz bitmedi. Bu kadar kolay kurtulmama izin vermez. Biliyorum bunu. Şimdi saçlarımdan tutup yüzümü kendine çeviriyor. Saç diplerim çekiliyor, cildimin gerilmesiyle ağzımdan küçük bir inilti çıkıyor. Yanağımda patlayan tokat nefesimi kesiyor. Yanağım ateş gibi. Yanıyor. Ayağa kalkıyor. Bir erkek için neredeyse utanç verici derecede küçük olan zarif ayakları iktidarını tesis etmek için yanıp tutuşuyor ve bir işkence aletine dönüşerek başımı eziyor.

Buz gibi bir sesle konuşuyor:

"Aklın nerede senin!"

Zayıf bir sesle fısıldarcasına yanıt veriyorum,

"Özür dilerim."

Ayağını daha da bastırıyor.

"Özür dilerim ne?"

"Efendim. Özür dilerim efendim."

"Bunları kimler için sürüyorsun? Söyle!"

Bordoya çalan koyu kırmızı ojeli ayağımı tutup kendine çeki-

yor. Başparmağımı ağzına alıp hırsla dişlerini geçiriyor. Mücadele edip ayağımı geri çekmeye çalışıyorum. Nafile. Çene kemikleri keskin bir kapan gibi. Canımın acısı katlanarak artıyor. Bırakıyorum kendimi ağlamaya başlıyorum. Kaslarını gevşetiyor. Başparmağımı bırakıyor. Yavaşça yere indiriyorum ayağımı. Korkuyla bekliyorum. Elinin baş ve işaret parmağı ile çene kemiğimin eklem yerlerine bastırıyor. Ağzım açılıyor. Eğilip içine tükürüyor. Bir an için dudaklarımız birbirine değiyor. Sonra geri çekiliyor. Ellerini çektiğinde ağzımı kapatıp yutkunuyorum. Kendi kanımın tadını alıyorum ağzımın içerisine bıraktığı sıvının içinde.

"Kırmızı sevmiyorum, bir daha sürme."

Beni kucağına alıp yatak odasına yöneliyor. Artık bitti. Biraz olsun sakinleşiyorum. Başımı omzuna yaslıyorum. Yine de kollarında yaralı bir hayvan gibi titriyorum çünkü defalarca yaptığım gibi yine süreceğim bu kırmızı ojeleri, biliyorum. Aklım nerede, biliyorum. Hiçbir zaman "cici kız" olmayacağım. Bunu da biliyorum. Nihayet yumuşamaya başlamış olan kara gözlerinin içine bakıyorum. Daha ne kadar ileri gidebilir? Bilmiyorum. Ve korkuyorum... Kendimden.

BURADAYIZ

Babam'a...

Duygudaşlık Terörü

"Böyle olmaz kızım. Bu günlük tepsi. Ben böyle mi öğrettim sana? Gümüş tepsiyi çıkaracaksın. Bu peçeteler de böyle katlanmaz. Börek iyi olmuş, dikkatli kes dağılmasın. Tamam mı kızım?"

Mutfaktan çıktı, yatak odasına gitti, aynaya baktı. Topuzu iyi oldu. Kaaförde spreyi bolca sürdürdü dağılmasın diye. Akşama da yemek daveti var. Bütün gün idare etmesi lazım bu saçla. Bluz şık. Etek biraz dar mı ne? Yok yok iyidir diye düşündü. Salona geçti, sehpanın kenarına bir parmak attı. Temiz iyi. Kapı çaldı. "Gizem kızım bakıver kapıya," diye seslendi. Gizem'in terliklerinin ayak topuğuna vuran sesleri duyuldu. Konuğunu karşılamak üzere hole doğru yürüyen Lale Hanım, duvardaki varaklarla süslenmiş antika aynada görüntüsünü son bir kez gözden geçirdi.

"Hoş geldin hayatım. Çok dakiksin her zamanki gibi. Gizem, kızım, Jülide Hanım'ın kürkünü alıver. Çok soğuk değil mi dışarısı?"

"Sorma ayaz var ayaz. Aslında iki blok ötedeyiz. Beş dakika sürmedi gelmem. Ama ne olur ne olmaz, sıkı giyindim. Ben üşütünce çok fena oluyorum."

"Bakalım Aysen nasıl gelecek. Belki kocası şoförüyle yollar. Ne de olsa ortalık kar buz."

"Laleciğim sen duymadın galiba Aysen'in başına gelenleri. Bence bugün gelmez o."

"Duymadım. Arayıp iptal de etmedi. Merak ettim şimdi. Ne oldu ki? Dur önce içeri geçelim de öyle anlat. Ayakta kaldın böyle."

Her bir parçanın ince bir zevkle alınıp, özenle döşenmiş olduğu bir bakışta anlaşılan şık salona girdiler. Göz alıcı bordo renkli koltuk takımının sağındaki cumbanın içerisinde duran ahşap oymalı krem rengi iki berjere doğru yöneldiler. Jülide Hanım koltuğuna yerleşir yerleşmez telaşla anlatmaya koyuldu.

"Ayol duymadın mı şekerim? Aysen, Nevzat Bey'in çekmecesinde siyah file çoraplar ve bir de kırmızı g-string bulmuş. İnanabiliyor musun?"

"Nasıl olur? Peki, sen nereden öğrendin Allah aşkına?"

"Hayatım, onların yeni kız, bizimkinin köylüsü çıktı. İzin günlerinde buluşuyorlar. Aysen bu çorapları, külotları falan bulunca çılgına dönmüş. Evde kıyamet kopmuş. Hizmetçi de odasında her şeyi bir bir duymuş. Şimdi tabii Aysen'in bu durumu kabul etmesi mümkün değil. Olay polise intikal etmiş. Kocasının şirketindekilerden başlamak üzere herkesi sorguya çekiyorlarmış. Lambda diye eşcinsellerin bir derneği var ya, işte oraya falan da gitmişler, her yeri didik didik aramışlar."

"Ne diyorsun? Şu duygudaşlık teröristleri midir nedir, onlardan mı şüpheleniyorlar? Ona da mı enjektör saplamışlar?"

"Kocası öyle savunuyormuş kendini. Hatta bu olay bir gece kulübünde olmuş. Adam iş yemeğiydi diyormuş ama yalan tabii. Bir ara tuvalete gitmiş. Tuvaletten çıkarken ensesinde bir acı hissetmiş. 'Göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Kim olduğunu bile göremedim,' diyormuş. Başta saklamaya çalışmış duyulmasın etmesin diye ama sonunda yakalanmış işte karısına. Şimdi tedavi falan da kabul etmiyormuş. 'Ne yapalım, ben artık böyleyim istersen boşanalım,' diyormuş."

"Allah'ın sopası yok diyesi geliyor insanın. Biliyorsun aynı yazlıktayız biz. Adamın sitede elinden geçirmediği eli yüzü düzgün kadın kalmamıştı. Şimdi bir düşünsene g-stringlerle kırıtan bir tip."

"Öyle deme Laleciğim. Şimdi doğruya doğru, hepimiz göz yumuyoruz kocalarımızın ufak tefek kaçamaklarına ama bu dayanılır şey değil. Aysen şimdi ne yaptı bunu hak edecek? Yazık, çok acıyorum. Aman hayatım, ne olursun sakın benden duymuş olma."

"Tabii Jülideciğim aile meselesi bunlar. Şimdi bu durumda Aysen Perşembe de gelmez. Bizim briç iptal mi, ne yapsak?"

"E bir dördüncü bulamazsak iptal olur tabii ki. Hani senin bir arkadaşın vardı Rana. Yeni başlamıştı. 'Çok hevesli' diyordun. Ders de alıyormuş. O gelse olmaz mı? Biraz da yardım ederiz. Ne dersin?"

"Ah şekerim bir bilsen. Bizim Rana geçen hafta bir öğleden sonra spora gidiyorum diye evden çıkmış. İki saat sonra bir dönmüş, ayağında şalvar, başında başörtüsü. Güvenlik almamış önce. 'Kime geldiniz?' diye soruyorlarmış, anlamaz gözlerle bakıyormuş bizimki. Bunun dediğini de güvenlikçiler anlamıyormuş. Neyse ki içlerinden bir tanesi yüzüne dikkatlice bakınca tanımış. Hemen kocasına haber vermişler. Eve götürmüşler. Anlatamıyormuş ki başına neler geldiğini. Sonra keşfetmişler ki Kürtçe konuşuyor."

"Yapma yaa..."

"Evet, evet aynen böyle! Şimdi bunların kapıcısının karısı yarı Kürt'müş. Az biraz biliyormuş Kürtçe. Başına gelenleri anlatsın diye yardıma çağırmışlar."

"Nasıl olmuş peki?"

"Dediğim gibi. Spora gitmiş. Tam kapının önünde arabasından inerken yanına dilenci kılıklı biri yanaşmış. Bizimki de acımış,

yardım edeyim demiş. Tam çantasından cüzdanını çıkartıyormuş ki, kadın boynuna saplayıvermiş enjektörü. Gerisi teferruat zaten. İki saat içerisinde bizim Dame De Sion'lu Rana gitmiş, yerine bir Kürt köylüsü gelmiş."

"Aman Tanrım!"

"Evet hayatım. Tek kelime Türkçe yok. Şimdi günde iki saat Türkçe hocası geliyormuş eve, iyi mi? Resmen şaka gibi."

"Yazık üzüldüm şimdi. Samimiyetim yoktu ama geçen sene kız kardeşinin düğününde tanıştırmıştın bizi. Ne hoş, ne havalı kadındı."

"Evet öyledir. Şimdi bir düşünsene başında yemenisiyle dördüncü olarak briçe gelmiş. Sanzatu, kör, pik falan."

"Aman hayatım ne olur şakasını bile etme."

"Haklısın sinirlerim boşaldı birden. Her gün her taraftan öyle inanılmaz haberler geliyor ki artık espriye vuruyorum. Yani şekerim, öyle bir uğursuzluk dolaşıyor ki ortalıkta, her an hepimizin başına her şey gelebilir. Çok dikkatli olmak lazım. Ben kızdan korkuyorum en çok. Oğlan daha küçük, bir süre erteledik yuva işini ama Yasemin her gün dışarıda. Biraz da dik başlı o bilirsin. Üniversiteyi kazanınca hediye olarak araba aldı babası. Hem de nefis bir Honda hatchback ama kullanmıyor bizimki. Vapur havasını seviyormuş. Ödüm kopuyor. Her gün uyarıyorum, kalabalığın arasına karışma, sağına soluna dikkat et diye. Sen yine şanslısın seninkiler büyüyüp iş güç sahibi oldular."

"Tabii haklısın. İş yerlerinde en azından sıkı güvenlik var."

"Selçuk da şirketteki güvenlik kameralarının sayısını arttırdı. İçeriye kuş uçurtmuyorlar. Beni bile gittiğimde arıyorlar vallahi."

"Hayatım belanın gelip bulacağı varsa kaçamazsın. Bizim tenis kulübünde bir arkadaş var, sen tanımazsın, kocası bir yapı market

zincirine ortak. Bunlar, müşteri, personel, her kim olursa olsun, sıkıca aramadan almıyorlarmış içeri. Ama işte ne olduysa olmuş, birileri içeri bir enjektör sokmayı başarmış. Adam bir günde bambaşka biri olmuş. Yok pahasına hisselerini devretmiş, eline geçeni yardım kurumlarına bağışlamış. Sonra Küçük Bakkalköy'ün arka taraflarında ucuz bir daire almış, iki sokak ötede de küçük bir nalbur dükkânı açmış."

"Ne diyorsun? Karısı ne yapmış peki?"

"Ne yapacak? Önce tası tarağı toplamış annesinin Vaniköy'deki yalısına gitmiş. Fakat oğlu var kadının. Babası bırakmıyormuş ki. Kadıncağız da oğlan rezil rüsva olmasın diye mecburen bir süre sonra eve geri dönmüş. Adam oğlanı özel okuldan alıp Maltepe sırtlarında bir devlet lisesine kaydettirmiş. Lise de, adı komünist yuvasına çıkmış bir okulmuş meğerse. Adam Nuh diyor, peygamber demiyormuş. 'Benim oğlum sırça köşkte yaşamayacak, işçi çocuklarıyla sıra arkadaşı olacak, bundan sonra dünyanın kaç bucak olduğunu görerek öğrenerek büyüyecek,' diyormuş."

"Ah çok feci!"

"Sorma. Ana oğul perişan olmuşlar. Oğlan bu sene lise ikide, önünde üniversite sınavları var. 'Babam geleceğimi mahvetti,' diye tutturmuş. Kadın da oğlanı Bağdat Caddesi'nde şimdi adı aklıma gelmiyor ama meşhur bir dershaneye yazdırmış. Babaya başarı bursu kazandı demişler. Nerede, anneanne ödüyormuş parasını. Neyse, her şerde bir hayır vardır derler ya: Duyduğum kadarıyla oğlan kolejde tembelin tekiymiş. Ben de ne zaman gitsem kulüpteydi. Oynadığı falan da yok. Kızlarla dolanıyordu ortalıkta. Bu olaylardan sonra canını dişine takmış, çalışıyormuş. Tabii mecbur, özel üniversite, yurt dışına gitmeler falan hayal oldu."

"Aman Allah saklasın. Bu tür şeyleri duyunca öyle korkuyo-

rum ki bir bilsen. Bak şaşkınlıktan sana daha bir çay bile ikram edemedim."

Jülide Hanım, mutfağa doğru seslendi.

"Gizem, bize bir çay servisi yapıver olur mu kızım?"

"Jülideciğim, şimdi bu iş nasıl oluyor ben anlayamıyorum bir türlü. Birisi gelip sana bir enjektör saplıyor ve bir anda onun gibi düşünmeye hissetmeye başlıyorsun öyle mi? Yani nasıl olabilir ki böyle bir şey? Televizyonda o kadar açık oturumlar falan yapıyorlar, bir sürü bilim adamı çağırıyorlar, bir türlü açıklayamıyorlar, bir insanın duyguları, zihin durumu nasıl toplanıp sıvı bir madde haline getirilir. Başkasına enjekte edilince, o kişiyi bir anda nasıl böyle değiştirebilir."

"Vallahi onu ben de anlamıyorum. Yalnız geçen akşam ilginç bir program vardı. Bir psikolog çıktı. Bilişsel Davranış Terapisi konusunda Türkiye'de bir numaraymış. Tabii işin tıbbi yönü ile ilgili söyleyecek bir şeyi yok ama bu olayın düşünce, duygu, davranış ilişkisi açısından çözümlemesini yapıyordu. Diyordu ki, bu teröristlerin amacı, insanların düşüncelerini değiştirmek yolu ile olaylara olan duygusal tepkilerimizi ve neticesinde de toplumsal tutum ve davranışlarımızı etkilemekmiş. Bir başkasının zihin durumu bizi ele geçirdiğinde, düşüncelerimiz ve bakış açımız da değişiyor haliyle. Bir de tabii işin eş dost, akraba boyutu var. Bir yakınının başına böyle bir olay geldiğinde mesela, güçlü bir empati duygusu oluşuyor. Sana çok uzak olduğunu düşündüğün, sadece gazetelerden izlediğin bir takım toplumsal meseleler kaçınılmaz olarak hayatının bir parçası haline geliyor. Böylece düşünce yapın da değişiyor zamanla. Böyle uzun uzun anlattı. İlginç bir programdı aslında."

"Polis de yetersiz kalıyor. Bu iş sarpa sardı. Gönül rahatlığıyla dışarı çıkamaz olduk."

"Bugünkü gazetede Emniyet Genel Müdürü'nün bir açıklaması vardı gördün mü?"

"Ben daha bakamadım bugünkü gazetelere."

İçeri seslendi:

"Gizem kızım gazeteyi getirsene canım."

Ufak tefek esmer güzeli Gizem, bir çırpıda getirip koyuverdi hanımının önüne günlük gazeteyi.

"Çaylar beş dakikaya hazır abla."

"Tamam canım. Aman fazla koyu koyma olur mu? Jülide Hanım açık sever. Öyle değil mi Jülideciğim?"

Lale Hanım çarçabuk ana sayfadaki başlıklara göz gezdirdi. Sağ üst köşede aradığı haberi bulunca okumaya başladı.

"Bak Jülideciğim ne diyor: 'Emniyet Genel Müdürü Tahsin Sercan, 'Duygudaşlık Teröristleri ele geçirilene ve etkisiz hale getirilinceye kadar tek bir polisimiz bile evine gitmeyecektir. Halkımız müsterih olsun,' dedi. Sercan açıklamasında, 'Bugün Emniyet Genel Müdürlüğü'nde Başbakan'ın da katılımıyla gerçekleştirilecek olağanüstü toplantıda kendini Duygudaşlar olarak adlandıran terörist grubun eylemlerinin durdurulması için alınacak önlemler tartışılacaktır,' ifadesini kullandı.' Aman hayatım hep bildik açıklamalar, bir şey çıkmaz bunlardan bence. Dur bakayım, burada başka bir haber daha var. Cumartesi annelerinin sayısı üç katına çıkmış. Kayıp annelerinin arasında bir grup eylemci, 'Evlatlarımız kaybolmadı, onlar yanı başımızda ama biz de evlat acısı çekiyoruz,' diye pankart açmışlar."

Jülide Hanım'ın gözleri doldu.

"Hangi canavar ruh bir annenin yüreğine evlat acısı zerk edebilir ki?"

"Nasıl duygudaşlık bu şekerim. Bu duyguyu bir başkasına yaşatmaya kalkmak için zalimin, duygusuzun teki olmak lazım. Evlat bu, daha ötesi var mı?"

"Bu olay çığırından çıktı artık. Bu iş sadece polislik bir iş değil. Sıkıyönetim ilan edeceksin. Sokağa çıkma yasağı. Askerleri salacaksın ev ev arattıracaksın bunları."

Sustular. Bir enjektör iğnesiyle kayıp annesi haline gelen, sapasağlam kızlarını ve oğullarını bin kere bağırlarına bassalar bile içlerinde nereden kaynaklandığını bilmedikleri bir acıyla kıvranan kadınların çaresiz bakışlarının, gazetedeki resimden uzanıp, içlerinde bir yerlere dokunmasıyla sarsıldılar. Neyse ki, tam o sırada Gizem'in elinde gümüş tepsi, ışıltılı kristal bardakların içerisinde çekiciliği bir kat artan çaylar ve göz alıcı İngiliz porseleninden zarif tabaklara yerleştirilmiş, üstü nar gibi kızarmış böreklerle içeriye girmesiyle sarsıntılarından bir nebze olsun kurtuldular.

"Gizemciğim tam zamanında getirdin çaylarımızı. İyice moralimiz bozuldu öyle değil mi Jülideciğim. Bak sana Gizem'in böreğini tattırayım şimdi. Gizem daha iki aydır bizde ama bizim usulümüzü çok güzel öğrendi."

"Laleciğim, ben almasaydım börek. Hafif yiyoruz biz bu aralar."

"Öyle deme şekerim bu da çok hafif. İçinde tereyağı falan yok. Peyniri de light. Ben geçen sene diyetisyene giderken vermişlerdi tarifini. Dur sana da yazayım. O kadar kolay ve pratik ki. Gizem, koş Yasemin'in odasından kâğıt kalem getir kızım."

Morallerini bozan haberleri biraz olsun unutmak için bergamot aromalı çaylar ve börekten medet umarak bir iki yudum çay ve birer parça börek aldılar.

"Abla bakar mısın?"

"Bunlar hep böyle Jülide, alt tarafı bir kâğıt, bir de kalem getirecek."

Jale Hanım tam Yasemin'in odasına gitmek üzere yerinden kalkarken Gizem telaşlı adımlarla salona girerek hanımının eline bir kâğıt parçası tutuşturdu.

"E hani kalem nerede kızım?"

Fakat Jale Hanım elindeki kâğıda baktığında üzerinin boş olmadığını fark etti. Kalın puntolarla yazılmış başlık yüreğini deldi geçti:

Duygudaşlık Birliği

Biz Duygudaş Gençler Birliği olarak, bu ülkede yaşayan her vatandaşın en az bir diğerini anlayan bireyler haline gelmesini sağlayana kadar eylemlerimize devam edeceğimizi ilan ederiz. Temel ilkelerimiz...

Lale Hanım daha fazla okumaya devam edemedi. Bembeyaz oldu. Elleri titremeye başladı. Düzenli bir şekilde sabitlemiş olduğu topuzundan iki tel, ter içerisinde kalan alnına düştü. Anahtarın kilitte döndüğünü duyduğunda sanki bir rüyadan uyanırcasına başını kaldırdı. Gelen Yasemin olmalıydı. Ona kaygılı gözlerle bakan konuğuna, kendisini fazlalık gibi hissetmesine neden olan boş bakışlarla baktıktan sonra aniden yerinden fırladı. On üç pont yüksekliğindeki lame terliklerinin izin verdiği hızla kapıya koştu. İçeri girmekte olan ve artık kim olduğunu bilmediği, gençliğinin kumral bir kopyasını andıran kızının paltosunun yakasına yapıştı.

"Bize bunu neden yapıyorsun, neden? Senin için her türlü fedakârlığı yapmadık mı? En iyi okullarda okutup en güzel imkânları sağlamadık mı? İyi bir evlat olmanın dışında bir şey bekledik mi senden? Söyle kızım biz ne yaptık? Ben miyim sorun, senin için iyi bir anne olamadım mı? Söyle bana? Ben nerede hata yaptım? Söyle!"

Yasemin o andan itibaren artık hiçbir şey dinleyemez oldu. Lale Hanım'ın detone olmuş bir mezzosopranoyu andıran ve gittikçe yükselerek anlaşılmaz bir hal alan haykırışlarının arasından konuşmaya çalıştı. "Anne," dedi. "Anne." "Dinle beni," dedi. Sonra, "Anne dinlemiyorsun beni," dedi. Sesi annesinin tiz çığlıklarının arasında eriyip giderken; paltosunun cebinde, avucunda sımsıkı tutmakta olduğu enjektörün içerisindeki sıvılaştırılmış duyguları kabardıkça kabardı ve bir volkan misali patlama noktasına geldi. Sonunda patladı da. Yasemin patladı, içindeki duyguları patladı ve ok yaydan çıktı. Yasemin hızla elini paltosunun cebinden çıkardı ve hala Pompei'nin son günlerini yaşamakta olan annesinin boynuna, içindeki isyanlarla kıpkızıl fokurdayan magmanın enjektördeki numunesini akıttı. Sonra şöyle dedi: "Anla beni, anla."

Konser

"N'aber millet?"

"SBS sınav öncesi moral şenliğimize hoş geldiniz."

"Coşmaya hazır mıyız?"

"Peki, Muse sever miyiz?"

"Budur işte. Süpersiniz!"

"Kankalar, o zaman rock kulübümüzün çalacağı 'Unnatural Selection' parçasıyla açılışı yapıyoruz. Klavyede Derin, bas gitarda Okan, elektro gitarda Taylan, davulda Kaan ve mikrofonda Cem. Ve işte karşınızda grup Crazy Boys.

Yarım saattir sahne arkasında bekliyorlar. Sıra onlarda. Sunucu Hakan'ın söylediği her ismin ardından salon alkış sesleri ve ıslıklarla inliyor. Kendi adını duyduğunda midesi bulanıyor. Solist, elektro gitar, bas gitar ve klavyenin ardından ayaklarını sürüyerek kulisin karanlığından spot ışıklarına doğru ilerliyor. Gözleri kamaşıyor. En arkadan en öne geçip koşar adım sahneye fırlayan Cem'e bakıyor. Artist. Herif okuldaki şöhretinin tadını sonuna kadar çıkarmayı nasıl da biliyor. Yumruk havada daha şimdiden coşturuyor milleti. Arkasından kızların sevgilisi Taylan çıkıyor sahneye. Acele etmeden Cem'in yanında yerini alıyor. Taylan hep rahattır zaten. Cool. Bir şeyler tımbırdatırız abi ne olacak havalarında. Elektro

gitarının kayışını omzundan geçiriyor. İki akor basıyor. Kızlar çığlık çığlığa. Ardından grubun maskotu bas gitar Okan ve klavyede Derin sahnede yerlerini alıyorlar. Derin klasik kökenli. Müzik öğretmeninin gözdesi... İleride ünlü bir piyanist olacağı konusunda kimsenin kuşkusu yok gibi. Bizler de, yırtık dondan fırlamış müzik heveslileri, itilip kakılan rockçılar. Cem'le, Taylan konser için bir kereliğine zar zor ikna ettiler elemanı. Şaşkın şaşkın bakıyor. Elit klasik müzik dinleyicilerini arıyor gözleri. Gülüyor Derin'in haline. Çok beklersin oğlum jungle'a hoş geldin.

En arkadan ağır adımlarla çıkıyor sahneye. Yeşil, kırmızı, mavi spot ışıkları gözlerini alıyor. Renkli uzunları yakmışlar yine. Sırtını iyice kamburlaştırıyor. Eğri bir fasulye sırığı gibi dolaşıp durmasana oğlum! Ezik baterist. Kendini iki dakika içinde her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıp batırmak üzere olan beceriksiz bir palyaço gibi hissediyor. O trajikomik gözyaşı damlası görünmüyor belki ama gözünün altında yerini aldı bile. Üzgün palyaço, pagliaccio triste. Grubu rezil edecek. Seyirciler kahkahalarla gülecek. Davulun başına geçiyor. Yerine oturmadan önce ellerindeki bagetler sanki birer gülleymişçesine zar zor kollarını havaya kaldırıp seyircileri selamlıyor. Solist ve gitaristlerin arkasındaki kuytu köşesine, davul ve zillerden oluşan inine yerleşip iyice siniyor. Bateriyi son bir kez kontrol ediyor. Davullar: Kasa, trampet, küçük alto, büyük alto ve floor tom. Ziller: Hi-Hat, ride ve crash. Müdüre yalvar yakar iki yılda aldırdıkları aleti öğrenciler kafalarına göre vura vura rezil ettiler. İşin yoksa ayarlarıyla uğraş dur. Salaklar sürüsü.

Parçanın girişinde, klavyenin hemen ardından güçlü bir atak bekliyor onu. Bütün parçanın temposunu belirliyor bu atak. Ritimde en ufak bir kayma olursa biterler hep birlikte. Sonra parça artık toparlanmaz bir daha. Provalarda ne diyordu Cem, "Saldır oğlum." Elleri buz gibi avuçları ter içinde sırılsıklam oldu, bagetler kayıyor. Taylan'ın geniş omuzlarının arasından sırtını çaprazlama bö-

len gitarının kayışına bakıyor. Gerilmiş. Gürültülü alkışlar sürüyor. Seyircilerde bir huzursuzluk, sabırsızlık işareti... Cem tam önünde duruyor. Şimdi mikrofonu eline alıyor, klavyenin başında hazır bekleyen Derin'e işaret vermek üzere arkaya dönüyor.

Sınav yılı bateri mi olurmuş? Bir seneliğine bırakırsın olur biter. Atla deve değil ya? Tuşen mi bozulur? Ne tuşesi oğlum? Alt tarafı dan dun vuruyorsunuz. Geleceğin söz konusu, delirdin mi sen? Bak her hafta dershane müdürüyle temasta olacağım, hiçbir testten seksenin altına inmeyeceksin ona göre. Notların bir gıdım düşsün, bütün o davul zımbırtılarını depoda bulursun.

Avuçları hala ter içinde... Kalbi sıkışıyor. Kesik kesik nefes alıyor. Bagetleri sıkıca kavrıyor, daha epeyce zamanı var. Nihayet Derin klavyenin tuşlarına dokunuyor ve Cem diyaframından aldığı güçle parçaya giriyor.

They'll laugh as they watch us fall
(Biz düşerken gülerek bakacaklar)

The lucky don't care at all
(Şanslı olanlar aldırmazlar)

A kitapçığı. Zamanı iyi kullan. Önce matematiği yap. Geometrin kuvvetli, soru kaçırma. Polinomlarda zayıfsın mutlaka tekrar et. İletken, yarı iletken maddeler. Karbon Glukoz=C6H12O6, bildiğin şeker. Sülfürik Asit=H2SO4, Hasan iki salak Osman dört. Sosyal basit gibi görünür ama tuzak soru çok olur. Küçük ünlü uyumu. Fıstıkçı Şahap: Sert ünsüzler. De'lere, da'lara ki'lere dikkat et. Anlatım biçimleri: Betimleme, açıklama, öyküleme, tartışmaca...

No chance for fate
(Kaderin hiç şansı yok)

It's unnatural selection
(Bu doğal olmayan bir seçim)

Dikkat, süreniz başladı...

Kollarını kaldırıyor. Ayağını pedalın üzerine koyuyor. Bagetleri fazla sıkma. Düz ritm. Trampet, kasa ve crash...

I want the truth
(Gerçeği istiyorum)

Cem nihayet elini havaya kaldırıp giriş işaretini veriyor. Ve kasa... Ayağının altındaki pedalın tokmağıyla önündeki büyük davula bir tane geçiriyor. Sabırsızlıkla temponun hızlanmasını bekleyen seyircilerin yarısı ayağa fırlıyor. Yükselen ritmle birlikte deli gibi zıplamaya başlıyorlar. Trampet, kasa, crash... İlk atak her şey demektir. Tempoyu sakın düşürme. Alnında boncuk boncuk terler birikiyor. Bagetleriyle girişiyor davullara ve zillere. Neydi? Saldır yöntemi, saldır...

Cem yumruğunu havaya kaldırıyor başparmağıyla "ok" işareti veriyor. Sonra, iki eliyle kavradığı mikrofonu yeniden dudaklarına yaklaştırıyor ve gürlüyor...

I'm hungry for some unrest
(Biraz kargaşaya açım)

I want to push this beyond a peaceful protest
(Bunu barışçıl bir protestonun ötesine taşıyalım)

I wanna speak in a language they'll uderstand
(Biraz da anladıkları dilden konuşalım)

Ananın A'sının kitapçığı. İçine sıçtığımın sınavı... Söylene söylene sorulara girişiyor.

'Yetti artık.'

'Sessizlik lütfen!'

İçine gömüldüğü testten başını kaldırıyor, kim bu bağıran? Selin! O da burada mıydı? Lanet sınav gözetmeni tekrar uyarıyor.

'Atarın dışarıya.' 'Atarsan at be!' Selin'in gözleri ateş saçıyor. Ayağa kalkıyor, test kitapçığını cart diye yırtıyor. Bir anda herkes donakalıyor. Delirdi galiba. Selin'in gözlerinin içine bakıyor. 'Ne yapıyorsun?' 'Testi yırtıyorum. Evet, yırtın arkadaşlar. Yırtın!' Sınav gözetmeni koluna yapışıyor. 'Yeter artık çık dışarı.' 'Çıkmıyorum zorla mı? Bırak kolumu.' Arkadan bir ses geliyor. Biri daha yırttı galiba soruları. Gözetmen gürlüyor. 'Kendinize gelin. Hakkınızda işlem yapacağım.' Selin bağırıyor. 'Hadisenize millet, ödlek misiniz? Hep bize denileni mi yapacağız? Korkmasanıza. Bakın hepimiz yırtarsak, ama hepimiz... Sınav falan kalmaz. Anlamıyor musunuz?'

Hadi, fırsat bu fırsat... Hep gözüne girmek istemiyor muydun? Kalk, bin parçaya ayır şu lanet testi. Birkaç kişi daha yırtıyor kitapçıkları ve sonra diğerleri. Ayağa fırlıyor. Kitapçığı ortadan ikiye ayırıyor. Selin? Evet gördü. Takdir dolu gözlerle bakıyor. 'Çığırından çıktınız. Sınav yapıyoruz burada. Disiplin suçu işliyorsunuz. Durun, durun diyorum size, ne yapıyorsunuz!' Gözetmen çaresizce bağırmaya devam ediyor. Artık bütün sınıf galeyana gelmiş durumda. Herkes yerinden fırlıyor ve önlerindeki testleri paramparça ediyorlar. Selin emirler yağdırıyor, 'Arkadaşlar dışarı!' Koşarak kapıya yöneliyorlar. Sıraları devirerek, itişe kakışa sınıftan çıkıyorlar. Su şişeleri, zihni açsın diye getirilip sıraların üzerine özenle dizilen gofretler, kalemler, silgiler yerlerde sürünüyor. Çikolatalar ayakkabılarına sıvanıyor. Nihayet grubun en arkasından kendini sınıfın dışına atıyor. Hayret, koridorlar öğrenci dolu. Nasıl oldu bu? Herkes sınıflardan çıkmış. Sadece burada değil, bütün sınav merkezlerinde, bütün illerde, köylerde ve hatta kasabalarda. Sürü halinde binanın çıkışına doğru harekete geçiyorlar. Sınav gözcüleri şaşkın, boş gözlerle olayları izliyor, kimseyi durdurmaya çalışmıyorlar artık. Paramparça olmuş kâğıtlar, test soruları ayaklarının altında eziliyor. Selin'i arıyor gözleri. İşte orada, en önde! Hay-

ranlıkla güzel kıza bakıyor. Savaş tanrıçası Athena, Amazon ya da bir Katniss Everdeen. Bütün öğrencileri peşine takmış haykırarak koşuyor.

Counter balance this commotion
(Bu kargaşayı tersine çevireceğiz)

We're not droplets in the ocean
(Okyanusta bir damla değiliz biz)

Evet, aynen böyle diyor Selin, 'Okyanusta bir damla değiliz biz!' Sesi Cem'inkine karışıyor, tek bir ses oluyorlar. On altılık ritm. Kaçırma. Hi-Hat ve kasa. Taylan'la bakışıyorlar. Uyum yerinde, parça akıyor. Seyirciyi kazanmış olmanın rahatlığı sarıyor her yanını. Sakın gevşeme, rehavete kapılma. Salon inliyor. Cem'in kuvvetli sesini ezip geçiyor, hep birlikte nakaratı tekrar ediyorlar.

Sınav salonunun dışındalar şimdi. Bütün illerdeki, kasabalardaki ve köylerdeki tüm sınav merkezleri bomboş, sessiz... Cevapsız sorular a,b ve c şıkları yerleri süpürüyor. Bir milyon ve küsuratı kız ve erkek öğrenci ise dışarıda parçaya eşlik ediyor. Okyanusta bir damla değiliz.

Sessizlik. Bir şeyler yağıyor yukarıdan. Ortalığı bir beyazlık kaplıyor. Hep birlikte başlarını kaldırıp büyülenmiş gibi gökyüzüne bakıyorlar. İzliyorlar. Masmavi gökyüzünde salınan paramparça olmuş kâğıt parçaları... Durum değerlendirme sınavı, deneme testi, burs sınavı, ara karne, ölçme değerlendirme formları rüzgârda birer beyaz kelebek misali nazlı nazlı süzülüyorlar. Çok güzel. Bir el kavrıyor avucunu. Selin...

Try to ride out the storm
(Fırtınayı atlatmayı dene)

Whilst they'll make you believe
(Onlar sizi inandıracaklar)

They are the special ones
(Özel kişiler olduklarına)

We have not been chosen
(Ve bizler seçilmedik)

Elektro gitarın tınısı havada uçuşan kâğıtlarla bir oluyor. Taylan'ın bedeni melodi ile birlikte zarif hareketlerle sağa sola kıvrılıyor, gitarın perdeleri adeta inliyor. Belli belirsiz caz esintileri eşliğinde rock'tan swing'e doğru hafif bir yolculuk. Bu bölümü çok seviyor. Üçlemeye fazla yüklenme. Davul ve zil rol çalmadan düşen tempoya ayak uyduruyor. İzleyiciler kol kola girmiş bir sağa bir sola sallanıyorlar. Cem dudaklarını mikrofona yapıştırıp berrak sesiyle söylemeye devam ediyor.

Injustice is the norm
(Adaletsizlik bir normdur)

You won't be the first
(Sen ilk değilsin)

And you know you won't be the last
(Ve biliyorsun sonuncu da olmayacaksın)

Hazırlanıyor. Elektro gitar uzun bir iç çekişle geriye çekiliyor ve hâkimiyeti tekrar davula bırakıyor. Seyirciler ise, harekete geçen davulların güçlenen vuruşlarıyla kendilerine gelip canlanıyor ve Cem ile birlikte nakarata giriyorlar.

Counter balance this commotion
(Bu kargaşayı tersine çevireceğiz)

We're not droplets in the ocean
(Okyanusta bir damla değiliz biz)

Davulun ajitasyon yaratan temposuyla birlikte herkes yeniden yerinde deli gibi sıçramaya başlıyor. Parçanın en zor bölümü...

Trampet, küçük alto, büyük alto ve floor tom. Çılgın gibi patlatıyor davullara bagetleriyle.

Milli Eğitim Bakanı, onun lanet memurları, dershane müdürleri, öğretmenler, yaşam koçları, rehber öğretmenler ve hırslı veliler. Bir de asayişi sağlamak üzere toplanmış panzer ve emniyet mensupları.

Çelik yelekli polis memurunun elindeki megafonun cızırtılı sesi duyuluyor. Milli Eğitim Bakanımız büyüklük gösterip sizleri affetmiş, SBS sınavı gelecek haftaya ertelenmiştir. Olaylar, okullarınızdaki rehberlik servisleriyle yapılacak işbirliği ile ele alınacaktır. Şimdi düzen ve disiplin içerisinde evlerinize dağılın.

Ne yapacaksınız dağılmazsak!

Yoksa bedava eğitim isteyen öğrencilerin yanına mı yollayacaksınız?

Kalabalık birden çıldırıyor. Sanki görünmez bir yerden aynı anda komut almışçasına yerlerdeki soru işaretleriyle bezeli kâğıtları avuçlarının içerisine alıp öfkeyle buruşturuyor, iyice sıkıyor, sıkıyorlar. Kollar hep birlikte havaya kalkıyor; içi öfke, nefret ve sorularla dolu binlerce kâğıttan topu şiddetli bir dolu misali yağdırıyorlar çelik yeleklerin üzerine.

Soru 28: Öfke nedir?

• Sıkmak için avucumuzdaki kâğıda uyguladığımız kuvvettir.

• Fırlatmak için kolumuzu kaldırdığımızda harcadığımız enerjidir.

• Kütlesi, maddesi, hacmi ve ağırlığı yoktur.

• Ölçülemez.

• Davranış bilimlerinin konusudur.

• Edebiyat eserlerinde sıkça ele alınan bir duygu durumudur.

• Kontrol edilemediğinde öfke patlaması da denilen dengesiz hareketlere neden olur.

• Ayaklanma ve isyanların temelinde yatan önemli bir etmendir.

• Bunun için kitleleri hâkimiyeti altına alması gerekir.

• .....

• .....

Ama sonsuz tane şık var! Hangi şık, hangi şık, hangi şık?

I want the truth
(Gerçeği istiyorum)

I want the truth
(Gerçeği istiyorum)

I want the truth
(Gerçeği istiyorum)

Sürem mi doldu? Durun daha bitirmedim. Almayın kâğıdımı. Bırak diyorum, bırak!

Sınıfın kapısı bir tekmeyle açılıyor. Cem bu. Elini uzatıyor.

"Baba süperdin, çak!"

Şaşkın gözlerle seslenip duran Cem'e bakıyor. Alkışlar...

"Ne o bitti mi?"

"Oğlum kendine gel. Taptılar senin son ataklara."

"....."

"Kalk oğlum, lan selam versene."

Çılgın tezahüratlarla birlikte kendine geliyor. Salon alkıştan inliyor. Cem omuzlarından tutup sahnenin ortasına doğru itekliyor.

Lanet spot ışıkları... Ellerini gözüne siper ediyor. Birkaç adım atıp öne doğru çıkıyor. Seyircilerle göz göze geliyor. Selin, başkanı olduğu öğrenci meclisi üyeleri ile birlikte, en önde. Simsiyah saçları darmadağın, yüzü pespembe. Pırıl pırıl gözlerle bakıp gülümsüyor, deliler gibi alkışlıyor. Sahnenin ortasında, orada öylece donup kalıyor. Selin...

"Kaan, oğlum selam ver!"

Cem sonunda pes edip yanına geliyor. Bageti sımsıkı tutan yumruğunu kavrıyor ve kolunu havaya kaldırarak seyircileri selamlıyor.

Hanımefendi

Sadece bayrak alacaktım. Ne diye öyle üstten üstten bakıyorsun ki hanımefendi. Yasak mı bana memleketin bayrağı? Halil söylediydi bugünlerde fazla sokaklarda dolanma diye. Dinleseydim keşke. Hoş niye dolaşmayacak mışım? Ne farkım varmış benim? Yanındakini dirseğiyle dürtüp bi de... Söyledim, "Ben onlara bir kez bile oy vermedim ki abla." Hâlâ konuşuyor. Hem versem ne olurmuş. İstediğime oy veremem mi ben? Tükürecekmiş gibi kötü kötü baktı ki bi de suratıma. Memleket bizim yüzümüzden bu hallere gelmiş. Cahilmişiz biz. "Bunlar!" diyor bi de parmağını gözümün için soka soka. De bakalım... Zaten geçen gün bas bas bağırıyordu on beş numaradaki o pek kibar hanımefendi. Alt tabakaymışız, ne haddimizeymiş onlara karşılık vermek. Adam aramış taramış bulamamış işte istediğin markayı, daha ne ötüp duruyon ki? Süt süttür nihayetinde. Yok yarım yağlısı, yok şusu, yok busu... Kaç market dolaşmış yokmuş işte bitmiş. Sütsüz kalma diye tam yağlısını almış ne var?

Elinde eğreti bir şekilde tuttuğu bayrakla, biraz önce yediği azardan pençe pençe kızarmış suratını kimselerle gözgöze gelmemek için önüne eğerek, telaşlı adımlarla ışıkların karşısına geçti. Otoparklı, güvenlikli şık binalarla bezeli Sahil Yolu'na girdi. Bağdat Caddesi yavaş yavaş hareketlenmeye başlamış, kafeler ellerinde bayraklarla eylem saatini bekleyen genç, yaşlı her yaştan

coşkun bir kalabalıkla dolmaya başlamıştı bile.

Sağ salim bi eve varsam. Ah aptal kafam. Neyine senin caddeyi baştan başa arşınlamaya kalkmak. Verdiler işte boyunun ölçüsünü... Kız ne yaptı acaba. Böyle olacağı belliydi bunun. Bi de babasına öğüt veriyor. Ezdirmesinmiş kendini. Bundan sonra on beş numaraya servise gitmesinmiş. Yani ben konuşamıyorum kocamla böyle. Ama haklı kız. Çalışmıyor muyuz biz alın terimizle? Gitti işte. Günlerdir orda bi dolu gençle nöbet bekliyor parkta. Ağaçları kesip AVM yapacaklarmış. AVM'si batsın. Sanki burada caddede AVM var. AVM olmayınca bi farkı mı oluyor? Yine dükkân dolu değil mi ortalık. O mücevhercilerin, çantacıların önünden elimizde naylon torbalarla kaçar gibi geçmiyor muyuz? İmkânları olsa kapının önüne çıkıp süpürecekler bizi, o pek lüks mağazaların sahibi olan pek şık beyefendiler. Tamam güzel, olmasın alışveriş merkezi falan. Zaten biz oralardan bi şey alamıyoruz ki. Park olsun. En güzeli. Piknik yapalım. Yapalım da... Sanki yaptırıyorlar. Aha işte sahil dibimiz. Yok mangal yaktın, yok kokuttun. Yanında radyo getirsen pis pis bakarlar. Sizin sahilde lüks lokantalarınız yok mu hanımefendi? Gider istediğinizi yersiniz. Ne olur yani biz de şurda çimlerin üzerine iki saat otursak. Köftemizi yapsak, üstüne de semaverle çayımızı demlesek mis gibi... Her şey onların usulüne göre olacak. Onlar gibi oturup kalkacağız. Yapamıyorsak da ortalarda görünmeyeceğiz. Çöpleri topla, apartmanı bal dök yala sil süpür, sonra da kapıcı dairesine tıkıl. Böyle istiyor hanımefendiler. Aman haa, pisliği kaldır ama ne yap et ortalarda görünme sakın. Tıkılınca da rahat var sanki. Doğru dürüst bi yemek yapmaya kalk da gör bakalım. Ne o, apartman kokuyormuş. E ne yapacağız? Aç mı kalalım? Bodrumun dibinde tek göz küçücük odada sen pişir hanımefendi, pişirebiliyorsan. Hoş onların yemeklerini de ben yapıyorum ya, o deniz manzaralı lüks mutfaklarında. Hanımlar, o bakımlı güzel elleriyle tencere tava çalacak bu gece. Hizmetçilerinizin yıkayıp pırıl pırıl ettiği tavaları çalarsınız artık.

Ne yapalım... Halil'e söyleyeyim de biz de azıcık sahilde oturalım bu akşam. İsterse birasını alsın, laf etmem bu gecelik. Biraz çerez de götürürüz. Al işte benim kocam da içiyor. Ne varmış? Çok mu şaşırdın hanımefendi? Ama kalbimiz temiz Allahıma şükür. Kimseleri küçük görmeyiz.

Sokağı boylu boyunca yürüyüp, girişi bakımlı yeşil çimler ve sağlı sollu pembe güllerle bezeli şık bir apartmanın kapısının önünde durdu. Derin bir nefes alıp içeri girdi. Merdivenlerden aşağı inip bodrum katına yöneldi. İki göz odadan oluşan kapıcı dairesinin önünde terliklerini çıkarıp içeri girdi.

İstersem ben de çalmam mı tenceremi tavamı. Giderim sahilde çalarım. Eylem sadece onların mı hakkı? Hem benim gül gibi kızım da orada. Sokakta bağırırsın çığırırsın ama sen ne bilirsin hanımefendi? Dün, önceki gün, her gün... Bi geliyor ki çocuğum... Gözler kıpkırmızı. Boğuluyor dumandan, öksürükten. Yaaa işte böyle hanımefendi. Ertesi gün de sabahtan fırlayıp gidiyor yine. Ölüp ölüp diriliyorum kaç gündür. Sen ne bilirsin bizim halimizi. Onun için bu gece sokaklar, benim de, - en az sizin kadar, belki de daha çok- hakkım beyefendi, hanımefendi. İstersem çalarım tencere tava. Kızım için çalarım... Gencecik güzel kızım benim, biber gazıymış, tazyikli suymuş, bana mısın demiyor, sokaklarda erkeklerle omuz omuza aslanlar gibi direniyor. Senin çocuklarınla yan yana hem de. Ne dersin buna hanımefendi? Ama böyle omuz omuza olunca da işte... Dolaşıp duruyormuş feys'de resimleri. Allahtan hiçbi şeyini saklamaz benden kızım. Açtı bilgisayardan gösterdi hepsini. Yoksa ben nereden bilirim ki.

Üzerindeki yeleği çıkarıp kapının arkasındaki kancaya astı. Bayrağı katlayıp hemen girişteki bir ayağı çatlak zigonun üzerine bıraktı. Elbisesinin kollarını sıyırdı. Girişin öbür yanındaki lavabonun içine yığılı bulaşıkları çalkalayıp, küçücük tezgâhın üzerindeki plastik kabın içerisine dizmeye başladı.

Öyle güzeller ki... Sırtlarını kalın gövdeli bir ağaca yaslamışlar ikisi; canım kızımın başı oğlanın göğsünde, öteki de atmış kolunu omzuna. Maskeleri sıyrılıp inmiş boyunlarına, gözleri kapanmış, belli yorulmuşlar kalmışlar öyle oracıkta... Neyse ki yüzü seçilmiyor. Aman duymasın sakın babası. Hoş duysa ne olur. Üç günden fazla surat asarsa okurum canına işte o kadar. Sanki biz gizli kapaklı hiç oturmadık köyde ağaçların altında. Onlar açık açık çekinmeden oturuyorlar. Daha iyi ya...

Bi de etekli oğlanın tekiyle, -amanın ne acayip kılıktı o öyle- kolkola zıplarken çekmişler. Elinde gökkuşağı gibi bi bayrak... Bu zıplamalar da her yerde moda oldu. Burada bile yapıyorlar. Zıpla, zıpla, zıplamayan... Amma eğleniyorlar yani... O acayip oğlanın elindeki pankartta da bi şeyler yazıyordu da... "Velev ki..." ama sonunu okuyamadım tam. Ne diyorsa artık. "Faşizme karşı omuz omuza" yazmışlar arkalarındaki afişin üzerine, kocaman. Hepimizin dilinde zaten aynı laflar. Öğrenmeyen kalmadı. Gece saat dokuz oldu mu inim inim inliyor ortalık. Ama o rengârenk bayrak neyin nesi ki? Terörist örgüt falan olmasın da...

Aman aman, artık fazla çekmeseler bari kızımın resimlerini. Bi yerlerde ortaya çıksa, rezil oluruz memlekette. Yeterince laf işitiyorum zaten her gidişte, bu kızın hâli ne böyle diye. Çekiyorum bir köşeye, "Arada kalıyorum," diyorum "şunun şurasında iki güncük, hatır için, gönül için üstüne başına azıcık çekidüzen versen..." Şimdi bunları, resimleri falan bi görseler, dayısı kıtır kıtır keser sonra. Daha dün esip gürledi telefonda... Sakın ha bulaşmasınmış o ahlâksızlara. Hoş benim de bir çift diyeceğim var ona. Ne o öyle toplaşıp gençleri tehdit etmeler... Hem ne laf ediyorlar ki. Orada parkı bekleyen beş vakit namazında niyazında bi dolu insan var. Önceden hiç izlettirmiyorlardı da, sonradan ucundan da olsa gösterdi televizyon. Gezi'de hep birlikte yanyana duruyorlar. Buradaki gibi itip kakmıyor kimse onları. Birileri de tuttumuş yok

efendim içki içilen yerde namaz mı kılınırmış. Benim aklım ermez öyle şeylere ama karşıysan kılmayıver sen de. Varsa bi günahı, o da sana mı yazılacakmış sanki. Kandilde simit de dağıttılar üstelik. Bizim on bir numaranın kızı Verda bile dağıtmış. Kandilden onlara ne sonuçta öyle değil mi? Ama işte orada kimse kimseye bakmıyor. Sormuyor o musun, bu musun diye. Ayrı bir ülke gibi olmuş orası. Başka bir âlem...

Üfff içim şişti. Bari gelince, gelebilirse eğer... Allahım sen koru yarabbim... Söyleyeyim de arayıversin dayısını. Gönül koydurmasın. Sonra börek de yaparım koca bi tepsi. Yarın götürsün parktaki arkadaşlarına dağıtsın. Her şey bedavaymış ama olur mu öyle, bizim de katkımız olsun, eli boş gitmesin oralara benim kızım.

Musluğun üzerindeki çiviye asılı rengi solmuş küçük havluya ellerini kuruladı. Odanın bir köşesinde duran buzdolabının kapağını açtı. Yumurtaları çıkarmaya başladı.

İki dilimini de biz alırız. Sahil boş olur bu akşam. Gider oturur sahilimizi bekleriz. Hanımefendiler, beyefendiler... Hepsi caddede bu gece. Herkes ama herkes caddede olacak tencere tava çalmak için. Biz kapıcı takımı hariç.

Ağaç

Bir haziran sabahı, tek bir ağaç uğruna, İstanbul'un her köşesinden Gezi Parkı'na akın eden kalabalıkların arasında; uzun zaman önce, başkentin bahçeli evleriyle bilinen seçkin mahallelerinden birinde, dallarından kirazlarını toplayıp, kulaklarına küpe yapıp taktığı, başka bir ağacın yasını tutan, orta yaşlı bir kadına rastlamak da mümkündür. Onun saatine göre vakit öğleüzeri, mevsimlerden ise çocukluktur.

Zordur Ankara'nın kupkuru yaz sıcaklarının bitimsiz saatlerinde, odasında öğle uykusuna tutsak bir çocuk olmak. Sabırsız olmak. Güneş girmesin diye sımsıkı kapatılmış koyu renk perdelerin deliklerinden sızan ışığın, zemindeki izdüşümlerinin dansıyla oyalanmaya çalışmak. Zaman durmuş gibidir. Odayı baştan başa kateden; gövdesi yeşil janjanlı karasineğin vızıltısı yarmaktadır sessizliği. Başka hiçbir şey olmuyordur ve hiçbir şey de olmayacakmış gibidir bundan sonra. Oyun saati hiç gelmeyecektir, hava serinlemeyecektir. Korkunç karasinek, bu ölümcül öğleüzerinin tek efendisidir. Ama sokak çocuklarından kendine bir arkadaş edinmeyi başarmışsa eğer bir küçük kız, bu çekilmez öğleüzerlerinin bitmez tükenmez sıkıntı dolu saatlerinden kaçıp kurtulmak için bir umudu vardır çoğu zaman.

Adı Adil olsun mesela. Annesi işte, güçte, birilerinin evinde te-

mizliktedir. Babası kim bilir nerededir. İşte o sokak çocuğu, en ölü saatinde günün, bir kurtarıcı gibi gelip tıklatır odanın camını. Fırladığı gibi yataktan pencereyi açar küçük kız. Biri içeriden, öbürü dışarıdan fısıldaşarak sohbete başlarlar önce. Sonra sohbet yetmez olur. Oğlan "Hadi atla gel." deyip durur. Dışarının çağrısı karşı konulmaz olur. O zaman küçük kız tırmanıverir pencerenin pervazına. Oğlanın uzattığı kara elini tutup atlar bahçeye. Ama ayakları çıplaktır gidemez ki bir yere. Tokyolarını hemen çıkarıp verir Adil. Alışıktır o ne de olsa yalınayak dolaşmaya.

Haziran ayıdır. Kiraz mevsimidir. Ankara'nın varlıklı semtlerindeki evlerin arka bahçelerinde, yatak odalarına gölgeleri vuran ağaçların kızıl kahve gövdelerinden uzayan yeşil yapraklı dalların üzerinde, resepsiyonlarda orta yaşlı kadınların giydiği türden, ağır bir bordoya dönmüştür tombullaşan kirazlar. Zor değildir belki bir kiraz ağacına çıkmak ama düşmek kolaydır. Dallar yanıltıverir insanı. En lezzetli meyvelere erişebilmek için inat edersen, çıt diye kırılabilir bazen. Onun için dalların sesini iyi dinlemek gerekir. Adil çıkar önce. Alışıktır o. Mahalledeki ev sahibi yaşlı teyzeler, birkaç kuruş karşılığı, eline bir sepet tutuşturup, yollamışlardır kim bilir kaç kere ağaçların tepesine.

Birbirine komşu iki dala yerleşip, çekirdekleri en uzağa kim üfleyecek diye yarışa girerler önce. Hep yenilse de aldırmaz küçük kız, çünkü hiçbir hediye tutmaz sokak çocuğunun gönlünü almak için kulaklarına taktığı, kirazlardan yapılmış, yakut rengi küpelerin yerini.

Sonra, çocukların kendilerine has o uçsuz bucaksız hayali evreninde maceradan maceraya koşar; en başta kendilerinin inandığı, türlü türlü hikâyeler uydururlar, kiraz ağacının tepesindeki kızıl dallar ve yeşil yapraklardan oluşan kuytu köşelerinin güvenliğinde. Akla hayale gelmedik hikâyelerdir bunlar çünkü Adil palavra-

cının önde gidenidir, küçük kız her türlü masala kolaylıkla kanan safinaz kılıklının tekidir ve çocukken âşık olmak çok güzeldir.

İşte çocukların kendilerine yuva belledikleri o güzelim kiraz ağacını kökünden sökmüşlerdir bir zamanlar müteahhitler, apartman yapmak için. Yaşlı teyzenin, pembe boyalı, tek katlı, önü rengârenk güller, arka tarafı kiraz ağaçlarıyla bezeli küçücük evinin yerine dev bir bina dikmek üzere, iş makineleri girmiştir bahçeye olanca gürültüleriyle. Mahallenin bütün çocukları toplaşıp, bir türlü paylaşamadıkları oyun alanı ve bahçeleri kurtarmak uğruna; savaş oyunlarında kullandıkları plastik borulardan yapılmış silahlar ve içinden üflenen kâğıttan külahlardan müteşekkil cephaneleriyle, kendilerince meydan okumuşlardır iri cüsseli ustabaşına. Kurban verilen ilk kiraz ağacının ardından, bahçesinde kayısı ağaçları olan beyaz badanalı eve gelmiştir sıra. Tabii bir de boş arsalar... Çocukların sahipsiz kedi ve köpekleri besledikleri, misket, futbol, yakan top oynadıkları arsalar tahtalarla çevrilip, betonla dolmuştur birbirinin ardı sıra. Sonra yeni çocuklar gelmiştir mahalleye, o kibrit kutusu beton yığınlarının içine yerleşmek üzere... Onlara düşman olunmuştur önce, ama sonra kaynaşılmıştır mecburen. Bahçe kalmayınca, sokağın yerini ev ziyaretleri, kutu oyunları almış; sokak çocuğuyla artık görüşülmez olmuştur.

Onun için bir haziran sabahı, Gezi'deki tek bir ağaç uğruna, Ankara'nın her köşesinden Kuğulu Park'a akın eden eylemcilerin arasında, başka bir ağacın yasını tutan, orta yaşlı bir adama rastlamak da mümkündür. Onun saatine göre de vakit öğleüzeri, mevsimlerden ise çocukluktur.

Zordur, Ankara'nın kupkuru ve sıcak öğleüzerlerinde, bomboş sokakları arşınlamakta olan bir sokak çocuğu olmak. Öteki çocuklar evlerine çekilmiştir çoktan. Öğle yemekleri yenilmiş, anneler mis gibi yatakları açmış, çocuklar dolu mideleriyle mayışmış, öğle

uykusunun tatlı rüyaları ile sarınıp sarmalanmışlardır bile. Bir taşa tekme atar sokak çocuğu. Ateş gibi yanan betonun üzerinde sıçrar taş. Tak diye çarpar yere. Bi daha vurur. Bi daha... Zaman hiç geçmeyecek gibidir, hiçbir şey olmayacak gibidir ve asfaltlar kızgın güneşin altında tembel tembel erimektedir. Ama taşları sektirmek yerine, camını tıklatacak bir arkadaş bulduysa eğer; -öğle uykularından nefret eden, peşine takılmaya pek bi meraklı, kıpır kıpır, küçük bir kız çocuğu mesela- kendini şanslı sayabilir o zaman bir sokak çocuğu.

Adı diyelim ki Gamze olsun. Küçücük bir tıkırtıyla fırlayıp yataktan, açsın pencerenin camını. Üzerinde askılı, beyaz, püfür püfür, minicik bir yazlık gecelik...

"Hadi atla gel," der sokak çocuğu, "moruk teyze kirazları toplatmadan en güzellerini yiyelim."

Esmer yüzü komik, ağzı da bozuktur biraz. Küçük kız kıkırdar. Bahçıvan pantolonunu geçirip bacaklarına, geceliğinin eteklerini de çabucak tıkıştıraraktan askılarının arasına, bir çırpıda tırmanıverir pencerenin pervazına. Aslında alçaktır duvar. Atlamak kolaydır ama Adil yine de uzatır elini çünkü el ele tutuşmak için bahane bulmak güzeldir.

Sonra koşarak, gizlice, sokağın karşısındaki pembe boyalı küçük evin arka bahçesine giderler. Sokak çocuğu ezbere bilmektedir mahalledeki bütün meyve ağaçlarını. Gözü kapalı bile tırmanabilir. Önce bir metrelik gövdenin üzerindeki çatala basıp, ardından tek sıçrayışta üst dala çıkar. Sonra elini uzatıp Gamze'ye, yukarı çeker onu da. Yanındaki dala oturtur küçük arkadaşını, daha sağlam olanına. Dallar çok ama çok yakındır ve dizleri geçmiştir birbirinin içine. Üstelik kulağındaki kirazlı küpelerle o kadar güzeldir ki Gamze. Sokak çocuğu dayanamaz gittikçe yaklaşır o küpelere...

Hafızalarında sonsuza dek yer edecek bir öğleüzeridir. Zaman

ayrı bir koldan; en nadide anıların bir mücevher gibi parladığı, zihnin ıssız koridorlarında saklı, o sandık odasına akar gibidir. Ve orada, üst baş lekeli, eller mor, dudaklar masum ve yaprakların arası gölgelidir.

Oysa sokak çocuğu bilmiyordur ki bir daha asla gelmeyecektir böyle güzel bir öğleüstü. Bir daha çıkamayacaklardır kiraz ağacının dallarına. Eline bir sepet tutuşturup, bahçesindeki meyveleri toplatmaya onu çağırmayacaktır artık moruk teyze. Bir kazma inecektir o güzelim kiraz ağacının köküne. Bahçeler, evler birbiri ardına yıkılacak; aşağı ve yukarı mahallelerdeki ezeli ve ebedi düşman saflar, bir türlü paylaşamadıkları boş arsaları kaybetme korkusuyla birleşip, koca bir çocuk ordusu olarak çıkacaklardır işgalci dozerlerin karşısına.

Sonrası ise beton... Çocuklar artık dört duvar arasında büyüyecek; sinema kapılarında, AVM önlerinde buluşur olacaklardır. Zengin çocuklarıyla fakir çocukları tanışıp kaynaşmayacaktır sokaklarda bundan sonra. Gamze uzaklara taşınacak, Adil yine ıssız sokaklarda tek başına.

İşte onun için, bir haziran sabahı, tek bir ağaç uğruna direnen kalabalıkların arasında; biri Gezi'de, öbürü Kuğulu Park'ta, birbirinden habersiz, başka bir ağacın iki kişilik yasını tutan, orta yaşlı bir kadın ve orta yaşlı bir adama raslamak da mümkündür. Onlara göre vakit hâlâ öğleüzeri, mevsimlerden ise çocukluktur.

Hırsız

Tansu

Celal Aysun'un saçlarını elleriyle geriye itiyor, başını avuçlarının arasına alıyor, gözlerinin içine bakıyor ve "Çiçeğim," diyor. "Çiçeğim benim..." ve öpüyor. Çiçeğim... Tansu kendi çiçek bozuğu suratını düşünüyor. Kim bana çiçeğim der ki? Güzel olmadığını, Celal'in, mahallenin en yakışıklısının asla ona bakmayacağını biliyor. Ümit de etmiyor. Elinde değil, sadece geceleri hayalini kuruyor, rüyalarına giriyor. Bu da ona yetiyor. Ama şimdi, şimdi artık akşam olduğunda eskisi gibi koşa koşa gidemeyecek yatağına. Celal'in kollarındaki Aysun'un görüntüsü rüyalarını yırtıp girecek içeri. Kirlenecek görüntüler.

Aysun'a bakıyor. Onun ince uzun güzel bedenine bakıyor. Neden Aysun diyor, neden? Aslında Aysun'un hiçbir suçu yok. Bilmiyor ki Celal'e olan gizli aşkını. Yine de tutamıyor kendini, nefret ediyor Aysun'dan. Düşlerimi çaldın. Hırsız. Kendine kızıyor. Neden gecenin bu saatinde kalkıp geldim ki parka. Kerem'in battaniyesi düşmüşse düşmüş. Bana ne ki. Annesi düşünsün onu da. Ama ya Serpil gelseydi de görseydi bunları ağacın altında. Ablam gözünün yaşına bakmaz, hemen alt kata koşup yetiştirirdi hepsini Aysun'un annesine. Ne iyi olurdu. Görürdü gününü Aysun. Çiçeğimmiş. Annen bir güzel yolardı o çiçek başını senin.

Celal'in elleri Aysun'un bluzunun altına kayıyor, Tansu daha fazlasını görmeye dayanamıyor. Geriye dönüyor. Hıçkırıklarını bastırarak sessizce uzaklaşırken Aysun'un zayıf itirazlarını duyuyor, "Yapma." Celal'in arzu dolu fısıltılarını duyuyor, "Hadi bebeğim, canım, çiçeğim." Aysun nazlı nazlı direniyor, "Geç kaldım, gitmeliyim." Sonrasını bilmiyor. Parkı terk ediyor. Artık hiçbir şey bilmek, görmek, duymak istemiyor.

Aysun

Ne dedi Celal? "Yarın değil öbür gün tam burada aynı saatte. Unutma."

Evde odasında, aynanın karşısında kendini süzüyor. Bu çiçekler abartılı mı oldu nedir? Ama çiçeği değil miyim onun. Yarın çiçekli elbisemle görsün istiyorum beni. Çiçeğim. Bugün kendine belki bin kere çiçeğim dedi. Gözlerini kapatıp belki bin defa ilk kez öpüştü. Her şey o kadar canlı ki. Celal'i her düşündüğünde parktaki ağacın altında buluyor kendini. Az kaldı sabret. Yarın.

Elbiseyi inceliyor. Yakıştı. Tam 195 TL, çok pahalı. Vicdan azabı duyuyor. Ama elbise o kadar güzel ki. Eflatun. Eteği pembe çiçekli. Harçlıklarımdan biriktirip parayı koyarım yerine diye düşünüyor. Hırsızlık sayılmaz ki bu, ödünç aldım. Küpeleri de geri koyacağım zaten. Son bir kez takayım da. İncecik gösterdi bu elbise. Bir anda suratı asılıyor. Elbisenin belinde ufak bir sökük fark ediyor. Nihal hemen bunu hallediverir bana. Nihal, okuldaki sıra arkadaşı Arzu'nun kız kardeşi. Meslek lisesinde okuyor. Tekstilde. Evleri iki sokak ötede, hemen gider gelirim. Hem parktan da geçer ağacımıza bakarım giderken. Bizimkilere ne demeli, diye düşünüyor. Televizyon ekranına yapışmış spor programı seyreden babasına, "Arzu'yla ödev yapacağız," diyor ve elindeki torbayı göstermeden evden dışarı süzülüyor.

Parktan içeri giriyor. Dolunay var, çok karanlık sayılmaz.

Ağaçların oraya doğru ilerliyor. Onlarınki en irisi, en heybetlisi ve arkasına saklanmak için en elverişlisi. Yaklaştıkça birtakım fısıldaşmalar gülüşmeler duyuyor. Kendi kendine soruyor, yoksa bizim ağacımızın altında başkaları da mı buluşuyor? Bozuluyor, ağacını kimselerle paylaşmak istemiyor. Diğer ağaçları kendine siper ederek daha da yaklaşıyor. Karaltı yavaş yavaş belirginleşmeye başlıyor. Bir anda yerinde donakalıyor. Olamaz Celal bu ve yanındaki... Serpil. Tansu'nun ablası. Yüreği bir anda taş kesiliyor. Öfke, hayal kırıklığı, çaresizlik bedeninin her zerresini habis bir ur gibi ele geçiriyor. Nasıl yaptın bunu bana, nasıl? Nefretle Serpil'e bakıyor. Evli Serpil. Kocasına varmak için yeri göğü birbirine katan, vermezseniz kaçarım tehditleri savuran Serpil. Kocan askerden gelsin de görsün seni pis sürtük.

Gülüşmeler, fısıldaşmalar kesiliyor. Onu öpecek, kesin öpecek. Aysun'un yüreği sıkışıyor, içi yanıyor. Ne olur dursunlar. Ama hayır, Celal Serpil'in saçlarını elleriyle geriye itiyor, başını avuçlarının arasına alıyor, gözlerinin içine bakıyor ve "Çiçeğim," diyor. "Çiçeğim benim..." ve öpüyor. Yeryüzündeki bütün çiçekler tek tek boynunu büküyor. Seralardaki, resimlerdeki, dantellerdeki, kumaşlardaki bütün çiçekler; Celal için komşudan para çalıp aldığı, elindeki poşette sıkı sıkı tuttuğu elbisenin eteğindeki bütün çiçekler soluyor.

Neden ona da çiçeğim diyorsun, neden bizim ağacımızın altında öpüyorsun? Neden aynı bana yaptığın gibi onun da başını ellerinin arasına alıyorsun? Neden, başka bir yol bilmiyorsun. Neden benim ilk öpücüğümü çalıp ona veriyorsun? Hırsız! Hırsız, hırsız, hırsız...

Aysun titriyor, içinden çıkan sessiz çığlığı bastırmaya çalışıyor. Dün gece öznesi olduğunu sandığı bu öpüşün gelgeç bir oyuncusu olduğunu, metnin çok önceden yazılmış olduğunu ve oyunun aynı

sahnede kim bilir kaçıncı kez tekrarlandığını anlıyor. Bu gece ise, daha dün gece esas kızı canlandırdığı bu gizli oyunun kadrosundan atıldığını ve artık sadece bir dikizciden ibaret olduğunu dehşet içinde öğreniyor.

Celal'in elleri Serpil'in bluzunun altına kayıyor. Aysun, bir an, keşke dün gece izin verseydim belki o zaman buluşmazdı onunla diye düşünüyor. Düşündüğünden midesi bulanıyor, kendinden, iradesizliğinden, çaresizliğinden iğreniyor. Celal'in elleri Serpil'in eteğinin altına giriyor. Serpil'in beyaz iç çamaşırı ayaklarının dibine düşüyor. Aysun, metninin bundan sonrasını bilmediği bu oyunu daha fazla izlemek istemiyor. Bir an önce oradan kaçmak, gördüklerini görmemiş olmak istiyor. Bir adım geriye atıyor. Ayağının altından bir çıtırtı yükseliyor. Olduğu yerde donup kalıyor. Celal ve Serpil de duruyorlar. Celal telaşla çevresine bakıyor. Serpil korku içerisinde toparlanıyor. Aysun gümbür gümbür çarpan kalbinin sesini bastırmak istercesine saklandığı köşede büzülüyor. Bir süre bekliyorlar. Hiç ses yok. Celal, Serpil'e tekrar sarılıyor. Serpil bu sefer itiraz ediyor. Celal Serpil'in boynunu öperken, "Hadi bebeğim, canım, çiçeğim," diyor. İtirazlar yumuşuyor, yerini teslimiyete bırakıyor. Celal, kadının arkasını döndürüyor, eteğini kaldırıyor. Aysun, Celal'in kısılan gözlerine, bir çizgi gibi gerilen dudaklarına, ter içerisinde kalan suratına bakıyor ve ileri geri her hareketinde tiksintisi bir kat artıyor. Bir daha, bir daha... Gözünün önüne, geçen yaz rastladığı, iğrenerek başını çevirip yanlarından hızla uzaklaştığı, sokak ortasında çiftleşen köpekler geliyor. Daha fazla bakmaya dayanamıyor, gözlerini kapatıyor. Bu sefer de zifiri karanlıkta inlemeler doksan desibellik gücüyle adeta kulak zarını deliyor. Aysun artık çıldırmak üzere. Tam o anda, yumuşacık serinliğiyle yüzünde hissettiği hafif bir meltem onu kurtarmaya geliyor. Görüntüleri, sesleri buzlu bir camın ardına sürüklüyor. Aysun yüzünü gökyüzüne kaldırıyor. Rüzgârda hafifçe hışırdayan yaprak-

lara bakıyor. Kurumuş yapraklardan biri dalından kopuyor. Yavaş yavaş süzülerek aşağıya iniyor, toprakla birleşiyor. Aysun'un gencecik bedenindeki liseli ruhu, yaşadığı şu son dokuz dakikada doksan yaşına ulaşıp son nefesini veriyor.

Serpil

Yataktan hiç kalkası yok. Ama uykusu da yok. Kerem kolunun üzerinde uyuyor. Parmağı ağzında. Daha ilk gece Kerem'e hamile kaldı Serpil. Kocası bebeğe bir şey olur dedi yaklaşmadı, doğumdan sonra da askere gitti. Erkekleri seviyor Serpil. Onun için kaşına, gözüne, boyuna-posuna ayılıp bayılanların hepsine verdi. Hiç biri de onu almadı. Sonunda baktı böyle olmuyor, Serhat'a evlenmeden olmaz dedi, düğünden birkaç gün önce de gidip diktirtti.

Hata ettiğini biliyor ama çok yalnız kaldı. Celal'e kanı kaynadı. Pişman şimdi. Bu ilk ve son diyor kendi kendine. Bir daha gitmeyecek onunla buluşmaya. Hem korktu da. Ya bir gören, duyan olursa? Zaten anneleri bir haftalığına köye gitmese zor çıkardı evden akşamın o saatinde. Tansu'nun kollarına Kerem'i tutuşturup, bir de bahane uydurup attı kendini sokağa. Bir daha yok. Serhat da çok yakında geliyor artık.

Sekiz aylık bebeğini uyandırmamak için yavaşça yataktan kalkıyor. Ayaklarını sürüye sürüye mutfağa gidiyor. Kokuyor mutfak. Midesi kalkıyor. Kakalı bezleri akşamdan kalan salata artıklarının üzerine iyice bastırıp çöpün ağzını sımsıkı bağlıyor. Dışarı çıkarmak üzere kapıyı açıyor. Kapının koluna asılmış bir torba görüyor. İçine bakıyor, eflatun pembe çiçekli bir elbise. Çöpü kapıda unutup, elinde torba içeri giriyor. İçinden elbiseyi alıyor. Torbanın dibinde bir de 5 TL görüyor. Onu da çıkartıyor. Elbise tam bedenine göre. Salondaki büyük aynanın önüne geçiyor, elbiseyi üzerine tutuyor, kendini inceliyor. Bir anda aynanın yansımasında Tansu'nun sorgulayıcı kızgın bakışlarına yakalanıyor. "Bir de hâlâ parayı ben

almadım diyorsun. Ayakkabı kutusundaki para acil durumlar içindi süs püs için değil. Kıyafet çok lazımsa kocan gelince alsın sana." Serpil savunmaya geçiyor, "Vallahi ben almadım. Bu elbiseyi torbanın içinde kapıya asılı buldum. Senin arkadaşlarından biri falan ödünç aldı sonra da geri bıraktı diye düşündüm." "Saçmalama abla," diyor Serpil'den epeyce şişman olan kız kardeşi, "bu elbise hiç bana olur mu, kimi kandırıyorsun?" Tansu Serpil'in elinden elbiseyi çekip alıyor, etiketin üzerindeki 195 TL yazısını okuyor, sonra aynanın önündeki büfenin üzerinde duran 5 TL'yi görüyor ve "Tam 200 TL, bak hesap ortada," diyor.

Tam o sırada alt kattan yürek parçalayan bir çığlık yükseliyor. İki kız kardeş oldukları yerde kalakalıyorlar. Gürültüden uyanan Kerem içeride ağlamaya başlıyor. "Galip Amca'ya bir şey olmuş olmasın sakın. Ben iniyorum aşağıya," diyor Tansu ve elbiseyi kanepenin üzerine fırlatıp, üzerinde geceliğiyle alt kata koşuyor. Galip Amca, Aysun'un babası, şeker hastası. Serpil de çok meraklanıyor. Adamcağız gayet iyiydi son aylarda. Tansu'nun peşinden gitmeye niyetleniyor ancak Kerem'in içeriden gelen ve tonu giderek yükselen ağlamasıyla yatak odasına yöneliyor. Kucağına alıp sakinleştirmeye çalışıyor ama sakinleşmiyor Kerem. Aşağıdan gelen ve durmak bilmeyen feryatlar hıçkırıklarını bastırıyor. Serpil iyice telaşlanıyor. Ölü evi gibi aşağısı. Bu korkunç düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalışıyor ama nafile. Kerem'i susturmakla aşağı koşmak arasında gidip geliyor. Oğlanın altından gelen pis kokular önceliğini belirliyor. Çabucak bebeğinin altını değiştiriyor, sonra onu salondaki mama sandalyesine oturtup mutfağa sütünü ısıtmaya gidiyor. Ilınan sütü biberona koyuyor, salona geri dönüp çocuğun eline tutuşturuyor. Biberona yapışan Kerem hemen susuyor. Aşağıdaki sesler de kesildi gibi. İki dakika gidip baksam diye düşünüyor Serpil. Kapıya doğru yöneliyor. Tam o sırada Tansu darmadağın bir halde içeri giriyor. Salona girip kanepenin üzerine çöküyor.

"Tansu ne oldu?" diye soruyor Serpil. Bir süre konuşamıyor Tansu, tir tir titriyor, her ağzını açışında tıkanıyor. Serpil koşup mutfaktan bir bardak su getiriyor, kardeşinin yanına oturup endişeyle tekrar soruyor, "Ablacım, canım ne oldu söyle." Tansu, bakışlarını sabitlediği sehpanın üzerindeki seramik biblodan gözlerini ayırıp ablasına bakıyor. "Aysun," diyor, "Aysun'u parkta bulmuşlar. Ağaca asmış kendini. Ölmüş." Serpil şokta. Tansu'ya sarılıyor. "Ah canım benim, yavrum... Nasıl olmuş, nasıl olabilir ki böyle bir şey?"

Tansu perişan, önüne bakıyor. Kendini suçluyor. Aysun'un iki gece önce parktaki itirazlarını hatırlıyor: "Yapma." Tansu, Aysun'u kıskandı, onu parkta Celal'le yalnız bırakıp çekti gitti. Oysa, "Artık gitmem lazım," diyordu Aysun. Belki de o gece gidemedi evine...

Tansu hıçkırıklara boğuluyor vicdanının deli gibi haykıran sesini durduramıyor. "Abla," diyor, "ben galiba biliyorum Aysun'un kendini niye öldürdüğünü." "Söyle ablacım, ne biliyorsun ki sen?" diye merak içerisinde soruyor Serpil. Tansu zorlukla adeta fısıldar gibi devam ediyor, "Ben geçen gece Kerem'in battaniyesini aramaya gittiğimde onu parktaki ağacın altında Celal'le öpüşürken gördüm. Celal ileri gitmeye çalışınca Aysun itiraz etti. Gerisini bilmiyorum. Gizlice kaçtım oradan. Keşke gitmeseydim abla. Keşke gitmeseydim. Belli ki Celal istemediği bir şeylere zorladı onu." Sonra kanepenin üzerindeki elbiseye takılıyor gözü. Çiçeklere. "Ona çiçeğim diyordu, abla. Çiçeğim diyordu."

Serpil de elbiseye bakıyor. Eteklerine. Şimdi anlıyor Serpil ayakkabı kutusundaki parayı kimin çaldığını, çaldığı parayla ne aldığını, kimin için aldığını ve neden getirip onların kapısına astığını. Çiçek, çiçeğim... Çiçekler bir anda elbisenin eteğinden fırlayıp yapışıyorlar yakasına, sıkıyorlar, sıkıyorlar. Senin yüzünden. Nefes alamaz oluyor Serpil. Bunun için mi kıydın canına, bunun

için mi? Onlar çiçeğim de der, böceğim de der. Gözyaşları ip gibi süzülmeye başlıyor. Ancak aptal değil Serpil, derhal kendini toparlıyor, yutkunuyor, "Celal de kim?" diyor. Kardeşi yanıtlıyor, "Hani bir kere bizim asansör bozulduğunda puseti çıkarmamıza yardım etmişti ya. Hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyor Serpil, hem de nasıl. Sonra nasıl bakıştılar, birbirlerini nasıl deli gibi takip ettiler, sonra nasıl buluştular. Gayet iyi hatırlıyor. "Hatırlıyorum tabii," diyor kardeşine, "ama ikisinin aynı kişi olduğunu ben nereden bileyim." Bu arada çiçekleri akıl ediyor ve bir taraftan da elbiseyi katlayıp torbasına geri koyuyor. Celal'i sorgularlarsa panikleyip anlatır mı diye endişe içerisinde düşünüyor. Sonra, "Bak ablacım," diyor Tansu'ya. "Bence sen şimdilik bu konuyu hiç kimseye açma tamam mı? Her ne olduysa oldu. Giden gitti. En yakın arkadaşısın sen onun. Geceleri parklarda delikanlılarla buluştuğu meydana çıkarsa senin de adın çıkar değil mi canım. Bir de annesini düşün, yıkılır kadın. Ne gerek var. Hem belki o delikanlı zorla bir şey yapmamıştır. Başka bir nedeni vardır. Kolay mı öyle parkta bir kıza tecavüz etmek. Bağırırdı çağırırdı, biri duyardı. Öyle değil mi? Hadi oldu diyelim, bir mektup falan bırakmaz mıydı geride? Belki o kadar da gönülsüz olmamıştır da sonradan pişman olmuştur. Sen bilmezsin, anlayamazsın. Kadınlar başlangıçta biraz hayır der. Böyledir bu işler."

Kaygı içerisinde kardeşine bakıyor. Tansu üzüntüsüne dalmış gitmiş. "Tansucum, anladın mı?" diye tekrar soruyor. Tansu cevap vermiyor, başıyla evetliyor sadece. Sonra zorlukla, "Ben giyinip iniyorum aşağıya," diyor. "Gelen giden olur şimdi." Serpil bir daha sıkı sıkı sarılıyor Tansu'ya. "Haklısın, yardım etmek lazım. Ben de Kerem'i toparlayıp hemen geliyorum arkandan."

Serpil bir ruh gibi odaya giyinmeye giden kız kardeşinin ardından bakıyor, bir an duraklıyor, kısa bir kararsızlık anından son-

ra, kardeşinin peşi sıra gidiyor ve çiçeklerle artık iyice zayıflamış olan bağlantısını tamamen koparark kendini güvenceye alacak son cümleyi söylüyor. "Biliyor musun, şimdi çok boş, anlamsız geliyor ama sen doğru bildin. Hırsız benim. Ben almıştım parayı. Altı üstü bir elbise için."

Şişe

Kesekâğıdına sarılı şişeyi kafasına dikip, dibini buldu. Ceketine sarındı. Sokağın karşısındaki pavyonun, zifiri karanlıkta yanıp sönen turuncu-yeşil neon ışıklarına öfkeyle dikip gözünü, beklemeye devam etti.

Benim konsum yüzdesini verecek işte o kadar. Orospu, kaltak. Saygıda kusur etmeyeceksin. Seni böyle temiz cillop gibi bi işe yerleştireni sen de göreceksin. Gözünün yaşına bakmam, çekip sustalıyı gebertirim sokak ortasında.

Boşalmış şarap şişesini hınçla yere atıp bir tekme savurdu.

Allah kahretsin! Bi şişe köpeköldüren neyimize yetecek lan, anasını satayım. Şimdi bi saddam olacaktı ki bunun üstüne... Torbacı da gözükmüyor kaç gecedir. Cavladı mı ne? Belki de içeri tıkmışlardır. Kokusu çıkar yakında. Bari üstüne bi şişe bira olsaydı da azıcık cilalasaydım şurda. Matiz olcaz ki gözümüze iki kuruş uyku girsin.

Cebinden sigara paketini çıkardı. Bir tane yaktı. Dumanı ciğerinin dibine kadar çekip, burun deliklerinden dışarı savurdu.

Şimdi kafa iyi olacaktı ki... Ah şu kafa... Girecektim içeri, çekip alacaktım şunu angut heriflerin kolundan. Bu geceki hangi hıyarağasıysa artık! Bi şişe de viski açtırmışsındır şimdi. Gözgöze iki

alaturka. Başladı mı herif yanağından bir iki makasla... Eşşoğlusunun gözü kaymasın diye o masa, bu masa dolaşan şarkıcı bozuntusu malafoş karılara; çatalı iyice açmış, malları sermişsindir ortaya. Bacağını falan da elletirsin sen şimdi. Ulan ne ikiyüzlü, yalancı karının tekisin sen. Ben tekmişim de, yemin billah gönlünde başkası yokmuş da, yaşlı anası, bi de şu piçi olmasa, vallahi de, tallahi de yapmazmış da. Yok efendim, üç kuruş biriktirince bu işlere son verecekmiş de. Süzüm süzüm süzülmeler, gözyaşı dökmeler... Yedik biz de! Kimi kandırıyorsun. Seviyorsun ulan bu işleri. Kaçın kurasıyım ben. Yutar mıyım bu martavalları. Aşna fişna olsun da. Sırt üstü yatıp sayacaksın üstüne paraları. Biliriz biz. Yemezler. Hele bi içeri girip masalarda görmeyeyim seni... Bittin o zaman sen. Öldün. Kalkıp herifçioğullarıyla o localara gitmeye kalkarsan yakarım. Gelip oraya delik deşik ederim. Ne o piçkurusu kızını düşünürüm, ne de başka şey. Hele bi gir de herifin tekiyle o loş bölmelere...

İçerde bi sürü adamım var. Kaçmaz benden. İnan olsun, hiçbi şey kaçmaz. Bak burda, tam burda, diktim kapıya gözümü bekliyorum. Kuş uçurtmam. Mesain bitince tıpış tıpış evine gideceksin. Görürsem gebeş herifin tekiyle dışarı çıktığını, anam avradım olsun cayır cayır yakarım o suratını senin. Bergen'den beter ederim. Kezzap manyağı yaparım. O oksijen sarısı perçeminle bile kapatamazsın. Bi tane de sıktım mı bacağına, pert olup hurdaya çıkarsın. Bakalım kıvırabiliyor musun ona buna bundan sonra. Yapmayan ibne olsun. Var mı ötesi? Aslanlar gibi de girip yatarım. Devletimiz kaç yıl verirse artık. Delikanlı adamız biz. Gider efendi gibi teslim oluruz. Fertik falan çekmeyiz. Maphus da yatarız icabında. Yatarız... Yatarız da, değmez bu tırışkadan karılara. Doğru dürüst helal süt emmiş bi kız olacaktı ki, şöyle temiz. Miss gibi. Evinin hanımı olacak. Her akşam meze sofrası. Bi şişe de rakı yanına... Oynamayı da bilecek ama. İşvesi, cilvesi olacak. Şöyle gönlümü

hoş edecek. Ah ulan, Ah! Kader yok ki bizde. Nerden bulucam ben öyle karıyı? Bi Saniye vardı ya... Hâlâ evlenmemiş, çocuk bakıcılığı yapıyormuş şimdi. İyi ya işte, daha ne? Cebimiz mangır da görürdü. Namuslu iş; düzenli, temiz, yeni bi hayat...

Bir anda, orta yaşlı tıknaz bir adamın kolunda, pavyonun kapısından dışarı çıkmakta olan sarışın uzun boylu kadına takıldı gözü.

Lan ne dedim ben! Heriflerle çıkmayacaksın, dışarılarda işe gitmeyeceksin demedim mi? Korkuluk muyuz lan biz burda? Şuna bak, eteği kıçının tepesinde. İlik gibi kadın tabii, giyecek ki para etsin. Herif de belli, tam çarık. Şu korumalara bak hele, nasıl da koşturuyorlar arabanın kapısını açıp iki kuruş bahşiş alıcaz diye. Daire alınıyor lan, o arabanın parasına. Ulan orospu, ne dedim ben sana ha! Ne dedim! Şimdi ben senin ağzını yüzünü...

Fırlattı sigarayı, ayakları birbirine dolana dolana yolun karşısına koştu.

"Bu mu tatlım, senin dalga?"

Kadın önüne bakıp, başını salladı.

"Al bakayım şu iki yüzlüğü. Bi şeyler içip istimini alırsın. Anlaştık mı koçum? Hadi şimdi uza bakalım."

"Eyvallah ağbi. İyi geceler."

İki yüzlüğü cebine indirip, sallana sallana sokağın sonundaki tekel bayiine doğru yollandı.

Bana bak, işin bitince doğru eve. Hah! Sanki malafatı kaldıracak güç vardı o muşmula herifte de, biz de gördük. Neyse ne işte. Muameleyi fazla uzatayım deme. Öyle sabahlara kadar müşterinin koynunda kalmak, oynaşmak, cilveleşmek falan yok. Birkaç saate döndün, döndün. Yoksa, yakarım çıranı. Kapının önünde saat tutup bekliyorum ona göre. Öff! Şimdi bi de tabana kuvvet yüriycez has-

panın evine anasını satayım. Alalım da önce birkaç şişe yolluk... Gece uzun. Mazotsuz kalmayalım icabında.

"Kardeş, şarap versene şurdan üç şişe... Kırmızı. Şöyle iyisinden olsun."

Daha mesaimiz çoook. Haybeden yaşamıyoruz, karı bekçiliği yapıyoruz burda. Hele bi gelme eve, hele bi gelme... Vallahi de, billahi de, kırıp şu şişelerin birini böğrüne saplamayan, karının önde gideni olsun.

Anlam

Zonklayan başını yastıktan zorlukla kaldırıp saatine bakıyor. Öğleyi geçmiş çoktan. Sergi açılışına yetişmek için hazırlanmak üzere doğruluyor. Çıplak ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıyor. Kamburu çıkmış, başı ellerinin arasında. Başucundaki el aynasına uzanıyor. Boynuna doğru tutup inceliyor.

Beş parmak, beş kardeş... Beş para etmez ressamın elinden, beş renkli beş çürük, pespaye bir natürmort, açık pembeden koyu mora doğru ton sür ton... Ayrıca son derece ekspresyonist sayılır. Öfkenin ilkel yöntemlerle dışa vurumu bakımından... Keşke resmimi yaparken yüzüm yerine boynumu morartsaymışım. "Kadına Şiddete Dur De"mek için otoportre! Zamanlama bir harika. Tam da açılıştan bir gece önce. Hem de kendim gibi ressam bir koca eliyle. Acaba acele rötuş yapıp tabloya boynumdaki çürükleri de mi eklemeli? "Kendimi kaybettim" mi dedi? Ben, "Resimlerin bi halta benzemiyor," deyince tabii... Ama sen benimkileri boka benzetirken iyi! Yine de özür diledi. Elinden nasıl çıkmış bilmiyormuş bu fırça(?) darbeleri! Yok ama bu ifade çok... Metaforik oldu. Çünkü modernistler fırçayı kovalı epey oluyor resimden. O bakımdan bizimkinin tekniği epey ilerlemeci sayılır. Ne de olsa boya da yok burada. Karının ümüğünü sıka sıka çıkartıyorsun renkleri. Evet bu açıdan bakılınca çok kaotik ve karanlık bir action painting. İnsanı boğazlayan karanlık bir gölge gibi üzerine üzerine geliyor. Karan-

lık tarafımız... İd kaynaklı... Şimdi bütün bunların üzerine, bir de resimde otomatizm ve bilinç dışının sürrealizm'deki işlevi üzerine falan düşünürsem, "kodum mu oturturum" gerçekliğinin üzerine çıkabilir miyim acaba? Vay beee, ne id varmış adamda. Nereden çıktı bu safsatalar şimdi? Çok fazla Jung, Freud falan okumaktan oluyor bunlar.

Yeter artık! Sabah sabah bu kadar serbest çağrışım fazla. Ama işte anlam aramaya kalkınca...

****

Zonklayan başını yastıktan zorlukla kaldırıp saatine bakıyor. Öğleyi geçmiş çoktan. Akşamki oyun için hazırlanmak üzere doğruluyor. Çıplak ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıyor. Kamburu çıkmış, başı ellerinin arasında. Başucundaki el aynasına uzanıyor. Gözünün çevresindeki morluğa tutup inceliyor...

Reductio ad absurdum... Yok, yok the theatre of the absurd... Çünkü, tabii ki biz sanatçılar olarak, saçma olana indirgemeyi argüman yolu ile yapmıyoruz da, sahnede oynayarak yapıyoruz. Göstere göstere! Oooo benim bu gece gösterecek nelerim var. Aldatılma, dayak ve tecavüz ile temsili olanın çok ötesine geçmiş bulunuyorum. Peki, şimdi bunun üstüne, Dario Fo oyuncusunun, rejisör sevgilisi tarafından, hem de prömiyer gecesinin hemen öncesinde, darp edilmesinin absürdlüğü üzerine yeterince düşünürsem, içinde bulduğum bu saçma durumu, "kodum mu oturturum" gerçekliğine indirgeyebilir miyim? Gösterimiz, "kadına yönelik şiddet" üzerine üç kısa oyundan müteşekkil bir kolajdır sayın seyirciler. Yalnız Kadın Alice Harikaları Olmayan Diyarında: Bir Uyanış Öyküsü. Ne harika bir isim ama! İşte şimdi uyandım gerçekten. Efendim o bir sanatçıymış, kalıplara sığamaz, tek kadınla yapamazmış. Bu dayatılan toplumsal modeller bizi bağlamamalıymış. Et cetera, et cetera, et cetera... Eh, bağırdım, çağırdım, "Bana

bi daha dokunamazsın!" dedim ve puf! Adam çıldırdı. Öte yandan kabul etmem gerekir ki şimdi burada son derece farsiyen bir trajedi söz konusu. Şöyle ki; karakterimle nihayet tam bir özdeşleşme sağlamış olmamdan kaynaklanan trajik boyutun uyandırdığı duygu durumunun -metnin farsiyen yapısının açığa çıkardığı yabancılaştırma etkisi nedeni ile- üzerimde kathartik bir tesiri olamıyor maalesef. Oysa acilen mimesisi aşıp katharsise varmalı ve mümkünse bolca ağlamalı.

Bunu başarmak için oyuncu önce maskesini atar ve savunma mekanizmalarını bir kenara bırakarak aynada çırılçıplak çürüklerine bakar...

Yeter artık! Sabah sabah ayna karşısında bu kadar oynamak fazla! Ama işte anlam ortadan kalkınca...

****

Zonklayan başını yastıktan zorlukla kaldırıp yavaşça doğruluyor. Saatine bakıyor. Öğleyi geçmiş çoktan. Akşamüstü başlayacak panele yetişmek için hazırlanmak üzere çıplak ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıyor. Kamburu çıkmış, başı ellerinin arasında. Başucundaki el aynasına uzanıyor. Ağzına doğru tutup inceliyor.

Bazı kadınlar fena halde falluslu oluyorlar. Ataerkil kültürün üretimi bunlar. Örf ve âdetlerimizin neticesi olarak. Şimdi, fallus ve penis aynı şey değil bunu unutmamak lazım. Kocamda ne var peki? Penis? Var, var, âlâsı var hem de. Peki ya fallus? Onu bilmem ama fallus'a biat var. Özgüven eksikliği... Eline pankartı alıp şiddet karşıtı yürüyüşlere katılmayı bilirsin. Madem öyle, o zaman kendi ananın şiddetine bi "Dur De"sene önce!

Kaynanadan tokat yiyen moderatör! Evet, hadi şimdi git de akademik maskeni tak ve erkek egemen sistemi yapı sökümüne uğrat bakalım. Ne diyordum... Ataerkil toplum yapısının namus, ahlak,

cinsellik ve aile kavramlarının ürettiği hakikat rejimleri tarafından kurulan özne, misal, kaynana; kendisini belirleyen, koşullandıran, eylem ve düşüncelerini belirli bir tür rasyonaliteye bağlayan cinsiyetçi söylem ve pratiklerin taşıyıcısı ve uygulayıcısı konumuna gelmekte, veee gelininin ağzının ortasına bir tane yapıştırmaktadır. Peki şimdi ben, bütün bunların güzelce bir post yapısalcı analizini yapıp yeterince problematize edersem, "kodum mu oturturum" gerçeği ile yüzleşebilir miyim? Sen misin kaynananın bilincini yükseltmeye çalışan. Her yerde söylemiyor muyuz, bu yaklaşım çöktü zaten, arkaik oldu diye. Susuturuvedi işte. Haa sahi gerçeklik dilde mi kuruluyordu neydi? Bazı şeyler söylenmediği müddetçe yok sayılabilir mi? Öyleyse sözlerimi de al. Al da bi tencere sarma sar. "Fallogosantrik Dile Mahkûmiyetin Altında Kadın Söylemine Yönelik Arayışlar." Panelimizin açılış konuşması! Ne ne ne? Bu safsatalarla uğraşacağıma önce kadınlık öğrenmeliymişim. Böyle buyurdu valide. E tabii, Kadın doğulmaz olunur. Hah ha, mesela bi tane doğurmalıymışım. Hani sırtından sopayı karnından sıpayı demiş ya büyüklerimiz. Ohooo, daha ne güzide deyimlerimiz, atasözlerimiz var bizim. Geçenlerde yine patlattılar bir tane. Neymiş? "On beşinde kız ya erde gerek ya yerde." Bu emsali görülmemiş sözleri yazan kitapları, öğrenciler eksik kalmasın, öğrensin diye okullara tavsiye ediyorlarmış bir de. Yuh ki ne yuh! Şimdi bu çerçevede ikinci konuşmacımız, "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Ulusal Eylem Planı 2008-2013'ün Ardından" isimli bir sunum yapacak. Evet, bu da iyi. Once upon a time!... Ya da masal masal içinde... Bir varmış bir yokmuş... Tabii ve gayritabii mukarenete defalarca maruz kalmaktan kıçının üstüne oturamayan kızlarımız itinayla ameliyat ediliyor, tecavüz bebeklerine devlet sahip çıkıyormuş... Toplumsal cinsiyet eşitliği politikalarının kamu alanında devlet eliyle uygulanması gereği de böylece yerine getiriliyormuş.

Yeter artık! Sabah sabah bu kadar kavramsallaştırma fazla! Ama işte anlam vermeye kalkınca...

****

En son kendimi uyandırıyorum. Zonklayan başımı yastıktan zorlukla kaldırıp yavaşça doğruluyorum. Saatime bakıyorum. Öğleyi geçmiş çoktan. Öyküden kalmayım, galiba dün gece sözcükleri biraz fazla kaçırdım. Çıplak ayaklarımı yataktan aşağı sarkıtıyorum. Kamburum çıkmış, başım ellerimin arasında... Yazmakta olduğum öykünün başucumda duran müsveddelerini elime alıp, metnimin yansıttığı aynada suretimi inceliyorum.

"Görünür kılmak"... Ama neyi? Eğer bir yol boyunca gezdirilen bir ayna ise roman; üçüncü sayfa haberleri üzerinde bir gezintiye mi gitmeli? Ben neyi gösteriyorum ki? Şiddet vaka-i adiyeden olunca, üstüme yağmur gibi yağan +18 fotoğrafları; birtakım temsil ve betimleme çabaları ile daha da "görünür kılmak" imkânlı mı ki? Aracı olmak, aktarmak... Bu mudur sanatın işlevi? Ve dahası, yazar kadın yazar olduğunda; aktarım ve yaşantıyı, aralarına bir çizgi çekip ayırmak, kabil ve bundan da öte ahlaki mi?

O zaman hâlâ mı gezinti, yolculuk? Ama nereye? Belki de yazarın kendi içine...

Peki, öyleyse yaşantı ne şekilde dile gelmeli? Hangi formu benimsemeli? Mesela, "kodum mu oturturum"dan payıma düşeni anlatabilmek için; maskeleri atıp, doğalcı bir yaklaşımla ifşaata mı gitmeli? Yoksa Maya'nın tülüne dolayıp; hayalimde, bir ressam, oyuncu ya da sosyolog karakter yaratarak, tebdil-i kıyafet dramatize mi etmeli? Ya da... Yabancılaştırma, acı alay? Peki, herhangi bir sanatsal biçim, bu kadar içeriği taşımaya yeter mi? Yetmez ise eğer, hiç olmazsa saf bir sözcük bulup, söylenmemiş bir cümle kurabilir miyim?

****

O halde, susku mu olmalı sanat? Diline kilit mi vurmalı? Susa-

rak mı anlatmalı? Bıraktığı boşluklarla; söylemekten, anlatmaktan kaçınarak açığa vurduklarımızla...

Madem öyle, sabah sabah bu kadar kurgu fazla. Ama işte anlam...

NOTA BENE
öykü

Diyelim ki, tıbbi otorite ve devlet tarafından, salt cinsel organlarına bakılarak verilmiş olan kimlikle rahat hissetmiyorsun kendini.

"Ne lan oğlum kız mısın sen..."

Bir de tabii cinsel yönelim meselesi var. Bireyin cinsel yönelimi...

"Bu hayvan gibi vücutla; pazularla, sakallarla mümkünü yok ibne falan olamazmışım..."

... heteroseksüeller de queer olabilir mi? ... Normla başı dertte olanlar. Sınırlarda yaşayanlar, marjinaller, deliler, sakatlar, göçmenler, yabancılar... Kafa kâğıtsız, kimliksiz olanlar... Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik... Gezi Komünü...

Ve ne talep ediyorlar...

"Çığırından çıktınız... Disiplin suçu işliyorsunuz."

"Sıkıyönetim ilan edeceksin... Askerleri salacaksın ev ev arattıracaksın bunları."

Sustular...

THG 0634785 CPZ
- 10.00₺

Alışın Buradayız

Belma Fırat

9 786059 020275